

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

VAN

17-05-2000

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA RÉUNION PUBLIQUE DE LA

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

DU

17-05-2000

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000 : Parlementair Document van de 50e zittingsperiode +
het nummer en het volgnummer
QRVA : Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA : Handelingen (Integraal Verslag)
BV : Beknopt Verslag
PLEN : Plenumvergadering
COM : Commissievergadering

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000 : Document parlementaire de la 50e
législature, suivi du n° et du n° consécutif
QRVA : Questions et Réponses écrites
HA : Annales (Compte Rendu Intégral)
CRA : Compte Rendu Analytique
PLEN : Séance plénière
COM : Réunion de commission

Officiële publicaties uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Inhoud

Woensdag 17 mei 2000

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT COM 202

Interpellatie van de heer Francis Van den Eynde tot de eerste minister over "de zwarte lijsten die door het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding bij officiële diensten verspreid werden" (nr. 379)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties)

sprekers : **Francis Van den Eynde, Rik Daems**, minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties

Moties

Interpellatie van de heer Daniël Vanpoucke tot de minister van Binnenlandse Zaken over "de stand van zaken in de werkgroep belast met de voorbereiding van de infrastructuur en uitrusting van de nieuwe politie" (nr. 378)

sprekers : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Moties

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de politie-hervorming" (nr. 1548)

sprekers : **Pieter De Crem, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het lot van het akkoord inzake het personeelsstatuut van de geïntegreerde politie" (nr. 1571)

sprekers : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Yvon Harmegnies aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de praktijken van sommige onverantwoordelijke autobestuurders op sommige auto- en ringwegen en de maatregelen die moeten genomen worden om hieraan een einde te stellen" (nr. 1656)

sprekers : **Yvon Harmegnies, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Binnenlandse Zaken over "Euro 2000" (nr. 1718)

sprekers : **Francis Van den Eynde, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Sommaire

Mercredi 17 mai 2000

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR, DES AFFAIRES GÉNÉRALES ET DE LA FONCTION PUBLIQUE COM 202

Interpellation de M. Francis Van den Eynde au premier ministre sur "les listes noires qui ont été diffusées dans les services officiels par le Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme" (n° 379)

(La réponse a été donnée par le ministre des Télécommunications et des Entreprises et Participations publiques)

orateurs : **Francis Van den Eynde, Rik Daems**, ministre des Télécommunications et des Entreprises et Participations publiques

Motions

Interpellation de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "l'avancement des travaux au sein du groupe de travail chargé de la préparation de l'infrastructure et de l'équipement de la nouvelle police" (n° 378)

orateurs : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Motions

Question orale de M. Pieter De Crem au ministre de l'Intérieur sur "la réforme des polices" (n° 1548)

orateurs : **Pieter De Crem, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "le sort de l'accord en matière de statut du personnel de la police intégrée" (n° 1571)

orateurs : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Yvon Harmegnies au ministre de l'Intérieur sur "la pratique d'automobilistes inconscients sur certains autoroutes et rings et les mesures à prendre pour endiguer cette pratique" (n° 1656)

orateurs : **Yvon Harmegnies, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de l'Intérieur sur "l'Euro 2000" (n° 1718)

orateurs : **Francis Van den Eynde, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Mondelinge vraag van de heer Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het politiek verlof voor werknemers tot vervulling van een mandaat in de provincieraden" (nr. 1738)

20

sprekers : **Willy Cortois, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Bart Laeremans en mevrouw Annemie Van de Casteele aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het Brusselse zogenaamde "taalhoffelijkheidsakkoord" en de rol van de vice-gouverneur van Brussel" (nrs. 1726 en 1782)

21

sprekers : **Bart Laeremans, Annemie Van de Casteele, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het al dan niet voortzetten van het experiment van optische lezing bij de komende gemeente- en provincieraadsverkiezingen in het kanton Zonnebeke" (nr. 1755)

25

sprekers : **Yves Leterme, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Samengevoegde mondelinge vragen van de heren Bart Laeremans en Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de gedeconcentreerde diensten van de federale politie in Brussel-Halle-Vilvoorde" (nrs. 1767 en 1848)

26

sprekers : **Bart Laeremans, Willy Cortois, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Schorsing

28

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de veiligheidsmaatregelen op het vlak van drugs tijdens Euro 2000" (nr. 1747)

29

sprekers : **Jo Vandeurzen, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van mevrouw Simonne Creyf aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de erkenningen als ramp van een aantal weerfenomenen in 1999" (nr. 1779)

30

sprekers : **Simonne Creyf, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Simonne Creyf en de heer Bart Laeremans aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de oproep van de gemeente Anderlecht aan de EU-inwoners tot inschrijving voor de gemeenteraadsverkiezingen" (nrs. 1821 en 1868)

31

sprekers : **Simonne Creyf, Bart Laeremans, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Vincent Decroly aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de eventuele onderhandelingen met het koninkrijk Marokko over de procedures tot wedertoelating en de regels voor de gezinshereniging" (nr. 1826)

34

sprekers : **Vincent Decroly, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Question orale de M. Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "le congé politique des travailleurs remplissant un mandat dans les conseils provinciaux" (n° 1738)

20

orateurs : **Willy Cortois, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Questions orales jointes de M. Bart Laeremans et Mme Annemie Van de Casteele au ministre de l'Intérieur sur "l'accord bruxellois de courtoisie linguistique et le rôle du vice-gouverneur de Bruxelles" (n°s 1726 et 1782)

21

orateurs : **Bart Laeremans, Annemie Van de Casteele, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de l'Intérieur sur "la continuation ou non de l'expérience de lecture optique lors des prochaines élections des conseils communaux et provinciaux dans le canton de Zonnebeke" (n° 1755)

25

orateurs : **Yves Leterme, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Questions orales jointes de MM. Bart Laeremans et Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "les services déconcentrés de la police fédérale à Bruxelles-Hal-Vilvorde" (n°s 1767 et 1848)

26

orateurs : **Bart Laeremans, Willy Cortois, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Suspension

28

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de l'Intérieur sur "les mesures de sécurité en matière de drogue pendant l'Euro 2000" (n° 1747)

29

orateurs : **Jo Vandeurzen, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de Mme Simonne Creyf au ministre de l'Intérieur sur "les reconnaissances comme calamité d'un nombre de phénomènes climatiques en 1999" (n° 1779)

30

orateurs : **Simonne Creyf, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Questions orales jointes de Mme Simonne Creyf et M. Bart Laeremans au ministre de l'Intérieur sur "l'appel de la commune d'Anderlecht aux habitants UE en vue de l'inscription aux élections communales" (n°s 1821 et 1868)

31

orateurs : **Simonne Creyf, Bart Laeremans, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Vincent Decroly au ministre de l'Intérieur sur "les éventuelles négociations en cours avec le Royaume du Maroc à propos des procédures de réadmission et des r egles de regroupement familial" (n° 1826)

34

orateurs : **Vincent Decroly, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de inschaling van hoofdinspecteurs eerste klasse en hoofdveldwachters" (nr. 1822)

35

sprekers : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Jan Peeters aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de veiligheid van vuurwerk- en munitieopslagplaatsen in ons land" (nr. 1845)

36

sprekers : **Jan Peeters, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Jan Peeters aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de situatie van de met een Belg gehuwde illegalen op ons grondgebied" (nr. 1846)

38

sprekers : **Jan Peeters, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de voetbalrellen van vorige week" (nr. 1849)

40

sprekers : **Pieter De Crem, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Aanvullend antwoord op de samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Simonne Creyf en de heer Bart Laeremans aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de oproep van de gemeente Anderlecht aan de EU-inwoners tot inschrijving voor de gemeenteraadsverkiezingen" (nrs. 1821 en 1868)

42

spreker : **Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "le statut des inspecteurs en chef de première classe et des gardes champêtres en chef" (n° 1822)

35

orateurs : **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Jan Peeters au ministre de l'Intérieur sur "la sécurité des entrepôts de feux d'artifice et de munitions dans notre pays" (n° 1845)

36

orateurs : **Jan Peeters, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Jan Peeters au ministre de l'Intérieur sur "la situation des étrangers en séjour illégal mariés avec un Belge sur notre territoire" (n° 1846)

38

orateurs : **Jan Peeters, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Pieter De Crem au ministre de l'Intérieur sur "les échauffourées qui ont éclaté la semaine dernière à l'occasion d'un match de football" (n° 1849)

40

orateurs : **Pieter De Crem, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Réponse complémentaire aux questions orales jointes de Mme Simonne Creyf et M. Bart Laeremans au ministre de l'Intérieur sur "l'appel de la commune d'Anderlecht aux habitants UE en vue de l'inscription aux élections communales" (nos 1821 et 1868)

42

orateur : **Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 17 MAI 2000

De vergadering wordt geopend om 10.13 uur door de heer **Paul Tant**, voorzitter.

La réunion est ouverte à 10.13 heures par M. **Paul Tant**, président.

Interpellatie van de heer Francis Van den Eynde tot de eerste minister over "de zwarte lijsten die door het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racisme-bestrijding bij officiële diensten verspreid werden" (nr. 379)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties)

Interpellation de M. Francis Van den Eynde au premier ministre sur "les listes noires qui ont été diffusées dans les services officiels par le Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme" (n° 379)

(La réponse sera donnée par le ministre des Télécommunications et des Entreprises et Participations publiques)

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u kent het feuilleton van de zwarte lijsten evengoed als ik. Ik zal u dan ook het gedetailleerde historisch overzicht besparen. Opdat onze aanwezige collega's zouden kunnen volgen, zal ik echter een overzicht in telegramstijl geven.

Eind februari werd het Vlaams Blok vanuit verschillende hoeken op de hoogte gebracht van een zwarte lijst die in alle postkantoren van het land werd verspreid. De lijst heet zowel in het Nederlands als in het Frans "Black List".

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE
ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 17 MEI 2000

Op die lijst staan de namen van het merendeel van de Vlaams Blok-parlementsleden. Wanneer zij folders afgeven bij De Post, worden zij automatisch beschouwd als zijnde verdacht inzake racisme.

Twee dagen later werd de minister hier in de Kamer ondervraagd. Hij beweerde dat die lijst niet bestaat. Een paar dagen later bleek helaas dat ze wel bestaat. De minister kondigde aan dat die lijst niet meer zal worden gebruikt en er kwam inderdaad een nieuwe nota bij De Post waarin deze keer niet staat dat het om een "black list" gaat. Voor de rest is er niets veranderd.

De problemen tussen het Vlaams Blok en De Post stapelen zich op, maar ik interpelleer u daarover vandaag niet, mijnheer de minister.

Het Vlaams Blok ging naar de rechtbank omwille van een verspreidingsprobleem bij De Post en maakte ook gewag van die zwarte lijst. Van die zwarte lijst waren wij ondertussen te weten gekomen dat zij niet opgesteld werd door De Post. Men mag veel zeggen van De Post, maar niet dat ze niet zorgvuldig te werk gaat. Deze zwarte lijst was al even onzorgvuldig opgesteld als deze die gehanteerd werd in mei 1940 om een aantal verdachten op te halen. U weet dat dit tot drama's geleid heeft.

Wat er ook van zij, De Post had ons inmiddels bevestigd dat die onzorgvuldig opgestelde zwarte lijst, zoals wij vermoedden, verspreid werd en haar werd bezorgd door het centrum van pater Leman. Dat werd mij, in antwoord op een schriftelijke vraag, ook bevestigd door minister Daems.

Mijnheer de voorzitter, wanneer ik de regering interpelleer, is het niet de heer Daems, maar wel de eerste minister die bevoegd is voor het centrum van pater Leman. De heer Daems zal antwoorden in naam van de regering, wat in dit geval niet echt abnormaal is gezien hij het dossier inmiddels zeer goed kent.

Francis Van den Eynde

Ik stel dus aan de heer Daems, in zijn hoedanigheid van plaatsvervanger van de eerste minister, de vragen die ik aan deze laatste zou stellen. Het centrum van pater Leman wordt nu eenmaal betaald met middelen die zijn uitgetrokken op de begroting van de eerste minister.

Dat pater Leman zwarte lijsten hanteert, moet niet meer worden betwist. Dit werd ons door verschillende officiële bronnen en door de regering bevestigd. Ik citeer het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge : "Het is duidelijk dat de eerste verweerster wat deze lijst betreft, de bepalingen voorzien in de wet van 8 december 1992, niet heeft nageleefd."

Zij mag van deze lijst, waarop de naam van de eiser - zoals in dit geval de voorzitter van het Vlaams Blok - is vermeld, dan ook geen gebruikmaken. Met andere woorden, De Post wordt veroordeeld voor het bezit en het gebruik van deze lijst, maar in feite is zij niet de opsteller ervan. Vandaar dat ik aan de regering vraag of zij ervoor zal zorgen dat deze lijsten, die door de rechtbank als onwettig worden beschouwd, niet meer zouden worden verspreid door de brave pater en zij vanaf nu ook niet meer zouden worden gebruikt. Mijnheer de minister, indien De Post deze lijst niet meer mag gebruiken, spreekt het voor zich dat de brave pater dat ook niet mag. Hij zou kunnen aanvoeren dat hij optreedt als biechtvader van De Post, maar ik meen dat dit argument hier niet opgaat.

Ook wil ik aan de regering vragen dat zij maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat de wet van 8 december 1992, die de privacy waarborgt, voortaan ook door het centrum van onze pater wordt gerespecteerd. Ik weet dat de inquisitie veel rechten heeft en in naam van de heilige waarheid spreekt, maar de Grondwet en de wet zouden in een Staat die wil doorgaan voor een rechtsstaat, bepaalde waarden moeten hebben. Niemand staat boven de wet en de Grondwet, zelfs niet de heilige broederschap die voor de inquisitie moet zorgen en die vroeger de "mooie" naam droeg van de Santa Hermandad. Met andere woorden, ik vraag aan de regering dat zij ervoor zou zorgen dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge ook zou worden gerespecteerd door de pater. Zo niet zullen wij eens te meer naar de rechtbank moeten stappen om op dat vlak gelijk te krijgen.

Minister **Rik Daems** : Mijnheer de voorzitter, collega Van den Eynde, uw vraag bestaat uit twee delen. Het eerste deel heeft betrekking op de praktische toepassing van een protocol tussen De Post en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. Wij zijn daarop al uitgebreid ingegaan, naar mijn mening tot eenieders tevredenheid. Er is een procedure die ertoe strekt te verzekeren dat de wet op de racismebestrijding wordt nageleefd. Zij bestaat erin advies te vragen aan een daartoe gecreëerd organisme, echter niet op basis

van een veronderstelling van de facto schuld op basis van een lijst. Deze procedure geldt als basis voor rechtspraak. Als er discussie is, kan dat worden beslecht voor de rechtbank. Trouwens, ik ben van mening dat deze thematiek niet onder politici moet worden beslecht, want dat geeft enkel aanleiding tot arbitraire beslissingen. Het is een goede procedure, die meteen de basis vormt voor een fatsoenlijke werking, tot tevredenheid van eenieder.

Wat de lijsten en het centrum-Leman betreft, is het correct dat er een lijst bestaat die is aangelegd op basis van meldingen van lezers inzake mogelijke overtredingen van de wet op de racismebestrijding. De elementen van antwoord die ik u geef werden mij onder meer door het centrum-Leman verstrekt.

In die context redeneert men bij het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding dat er geen probleem is om, op basis van meldingen, een informatiebank op te richten. Hoe deze informatie wordt aangewend is uiteraard een andere zaak, maar wat De Post aangaat, werd deze aangelegenheid reeds uitgeput. In dat verband verwijst het Centrum trouwens naar artikel 3, 2de lid, 7° van de wet waarbij het werd opgericht, en dat bepaalt dat het Centrum bevoegd is om in het kader van zijn opdracht alle nodige informatie en documentatie aan te leggen en te verstrekken. Dat is de wettelijke basis die als referentie wordt gebruikt voor het opstellen van, in dit geval, een namenlijst op basis van historische gegevens, te weten een melding van mogelijke overtreding van de wet op racisme.

Het Centrum meldt mij tevens van oordeel te zijn dat de samenstelling van een informatiebank, een overtreding noch een schending betekent van de wet op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Immers, op elk drukwerk moet de verantwoordelijke uitgever worden vermeld; zijn identiteit is dus een publiek gegeven.

Wij situeren ons hier nog duidelijk op de scheidingslijn tussen het bezitten van de informatie en het aanwenden ervan.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Dat is niet het antwoord van een dominicaan !

Minister **Rik Daems** : Ik zal mij uiteraard niet uitspreken over de religieuze aanhorigheid van bepaalde personen in onze samenleving. Ik heb mijn overtuiging en elkeen heeft ongetwijfeld de zijne.

Een gegevensbank met namen is aldus uitsluitend gebaseerd op meldingen en op de publieke gegevens van een verantwoordelijke uitgever. Bovendien houdt zulks in dat terzake geen enkel ander gegeven bij het Centrum beschikbaar is. Het gaat louter om het bezit van gegevens en in dat verband bepaalt de wet duidelijk wat kan en niet kan. Het gebruik ervan is een andere kwestie.

Rik Daems

Er werd ook verwezen naar de rechter in Brugge en dienaangaande meldt het Centrum meldt mij dat er een verbod werd opgelegd om gebruik te maken van de namenlijst voor zover de naam van de eiser erop zou voorkomen. Mijn interpretatie terzake is niet gebaseerd op de uitspraak van de rechtbank, maar op mijn persoonlijke overtuiging en is veel ruimer. Volgens mij zou het perfect mogelijk zijn de naam van de heer Van Hecke van de lijst te schrappen en zonder meer verder te doen. Trouwens, mocht ik mij baseren op de uitspraak van de rechtbank, dan heb ik gelijk, vermits het alleen ging om die naam. Van bij de aanvang echter maakte ik duidelijk een vooronderstelling van schuld op basis van een lijst niet te zullen aanvaarden. De afgevaardigde van De Post evenmin trouwens. Dat is een principiële kwestie. Dit betekent dat er in het gebruik daarvan geen sprake is. Een andere zaak is het bezitten van gegevens via historische meldingen, op basis van de wet waarbij het Centrum werd opgericht.

Op de vraag welke maatregelen ten opzichte van het Centrum werden genomen, verwijs ik naar voornoemde wet, die bepaalt dat het Centrum onafhankelijk is in de uitoefening van zijn opdrachten waarvan het verzamelen van gegevens er een is. Het gaat hier wel om het verzamelen van gegevens, maar niet om het gebruik ervan. Op dat vlak is er dus geen probleem. De beleidsdaden van het Centrum, die weliswaar autonoom door de raad van bestuur van het Centrum worden bepaald, kunnen slechts worden uitgevoerd met inachtneming van alle wettelijke bepalingen, zeker - dat is mijn persoonlijke mening - van de bepalingen omtrent de privacy.

Nogmaals, ik wens uitdrukkelijk te wijzen op het onderscheid tussen het bezitten van gegevens op basis van een wettelijk kader en het aanwenden ervan binnen een ander wettelijk kader. Over deze materie werden reeds verschillende rechtelijke uitspraken gedaan. Aan de ene kant is er de interpretatie daarvan, maar vooral de handelwijze van De Post - na nazicht van de bepalingen van de wet inzake het racisme, waar niemand kan tegen zijn, ook u niet - en aan de andere kant is er het niet gebruiken van een vermoeden van schuld, op basis van een gegevensbank.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, ik moet u tegenspreken wanneer u zegt dat iedereen gelukkig is met het thans geldende systeem.

Ik ben er niet gelukkig mee, niet omwille van racistische opvattingen in mijn hoofd of in hoofd van mijn kompanen op het slechte pad van het Vlaams Blok, maar omdat het een kwestie is van censuur, wat onaanvaardbaar is in een democratie.

Dit is een vorm van precensuur die in een democratie nooit aanvaardbaar kan zijn. Dit is echter niet het onderwerp van mijn interpellatie.

Ik wens wat dieper in te gaan op de jezuïtentrucs van de dominicaan. Het lijkt me bijzonder eigenaardig dat men een lijst aanlegt en personeegegevens verzamelt maar beweert ze nooit te zullen gebruiken. De pater doet aan dadaïstisch werk in zijn centrum. Hij verzamelt gegevens, slaat ze op maar beweert ze nooit te zullen gebruiken. Dat is de absurditeit ten top. Daarmee kan men zelfs niet de hemel verdienen. Ik wens me daar echter niet over uit te spreken.

De **voorzitter** : Er zijn er die daar beter voor geplaatst zijn, mijnheer Van den Eynde.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, u zult moeten toegeven dat dit absurd en totaal ongeloofwaardig is.

Veel erger is dat de wet die het centrum opricht het verzamelen van gegevens toelaat. Ik betwist dit niet. Het centrum mag echter geen personeegegevens verzamelen. Mocht het centrum dit wel mogen doen, staat dit haaks op de wet die de privacy verzekert en die zeer stringent is. U weet dat een kruidenier het adres van zijn klanten niet mag opnemen in een bestand zonder de uitdrukkelijke toelating van de klant te vragen of hem ervan op de hoogte te stellen dat hij de gegevens opneemt in een bestand. Ik sta op de zwarte lijst van pater Leman en ik ben daar trots op. Pater Leman heeft me daarvan niet op de hoogte gebracht. Ik heb dat toevallig vernomen via leden van het Vlaams Blok bij De Post.

Mijnheer de minister, ik ben er zeker van dat het centrum alleen al met de verzameling van de gegevens - ik spreek nog niet van het gebruik ervan - onwettelijke handelingen stelt. Ik geloof niet dat het centrum deze gegevens niet zal gebruiken. Ik kan u nu reeds plechtig beloven dat ik, zodra ik de kans schoon zie, de pater voor de rechtbank zal dagen. Ik betreur dat de regering zich verschuilt achter de autonomie van het centrum om de betrokkenen niet tot de orde te roepen inzake de toepassing van de wet op de privacy. Autonoom of niet, het is de plicht van de regering en van elke overheid om de wet te doen naleven. Ik kondig aan een motie van aanbeveling in te dienen.

De **voorzitter** : Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion, des motions ont été déposées.

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Francis Van den Eynde en Guido Tastenhoye en luidt als volgt :

"De Kamer, gehoord de interpellatie van de heer Francis Van den Eynde

voorzitter

en het antwoord van de minister van Telecommunicatie en Overheidsbedrijven en Participaties, verzoekt de regering aan het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding de opdracht te geven zonder verwijl de lijsten die het aanlegt met betrekking tot mensen die van zogenaamd racisme verdacht zijn, te vernietigen en zeker niet langer te verspreiden zoals dit onlangs bij De Post gebeurde. De rechtbank heeft immers geoordeeld dat deze lijsten strijdig zijn met de wet van 8 december 1992."

Une motion de recommandation a été déposée par MM. Francis Van den Eynde et Guido Tastenhoye et est libellée comme suit :

"La Chambre, ayant entendu l'interpellation de M. Francis Van den Eynde

et la réponse du ministre des Télécommunications et des Entreprises et Participations publiques, invite le gouvernement à enjoindre au Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme à détruire sans délai les listes de personnes prétendument soupçonnées de racisme et, en tout état de cause, à ne plus les diffuser, comme il l'a fait récemment au sein de La Poste, le tribunal ayant jugé que ces listes sont contraires à la loi du 8 décembre 1992."

Een eenvoudige motie werd ingediend door mevrouw Kristien Grauwels en de heren Denis D'hondt, François-Xavier de Donnée, Tony Smets en André Frédéric.

Une motion pure et simple a été déposée par Mme Kristien Grauwels et MM. Denis D'hondt, François-Xavier de Donnée, Tony Smets et André Frédéric.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

Interpellatie van de heer Daniël Vanpoucke tot de minister van Binnenlandse Zaken over "de stand van zaken in de werkgroep belast met de voorbereiding van de infrastructuur en uitrusting van de nieuwe politie" (nr. 378)

Interpellation de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "l'avancement des travaux au sein du groupe de travail chargé de la préparation de l'infrastructure et de l'équipement de la nouvelle police" (n° 378)

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie gaat inderdaad over de wet van 7 december 1998 inzake de organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus. Zoals tijdens de bespreking van

de beleidsnota, mijnheer de voorzitter, herhaal ik hier dat onze fractie geen kritiek heeft op deze wet op zich. Integendeel, tijdens de vorige legislatuur hebben wij als partij van de meerderheid daaraan meegewerkt, net zoals jullie vanuit een andere invalshoek. Wij blijven dan ook onverkort voorstander, maar ijveren wel voor een integrale en vooral vlugge uitvoering. Ik moet de noodzaak hiervan hier niet meer beklemtonen.

Op de interpellatie van onze voorzitter, Stefaan De Clerck, veertien dagen geleden in de plenaire vergadering, hebben wij geen antwoorden gekregen van de minister. Wij hebben toen een motie ingediend waarbij vaststelden dat de minister blijkbaar niet slaagt in de systematische uitvoering van die wet. Integendeel, hij beperkt zich ertoe enkele schijnregelingen tot stand te brengen. Bij deze schijnregelingen denk ik onder meer aan de pilootzones, waarbij niets concreet wordt bepaald, enkel een aantal gemeenschappen die normaal ook in andere zones moeten worden uitgevoerd en die misschien veel verder zouden moeten gaan. Er wordt misschien de indruk gewekt dat men vooruitgang boekt met het dossier, maar dit is eigenlijk niet het geval.

Na de interpellatie van Stefaan De Clerck, hebben wij daarom in onze motie aan de minister van Binnenlandse Zaken gevraagd om het vertrouwen van de bevolking in de politiediensten te herstellen door een precies en concreet plan voor te leggen, volgens een duidelijke timing, zodat de vooropgestelde ingangsdatum zou worden gehaald. Wij hebben hem ook gevraagd het plan toe te lichten in het parlement, in aanwezigheid van de leden van het begeleidingscomité dat verantwoordelijk is voor de implementatie van de wet.

Als gevolg daarvan hou ik nu eigenlijk deze interpellatie, meer specifiek over werkgroep 3. Deze werkgroep is belast met de voorbereidende werkzaamheden voor de implementatie van de nieuwe geïntegreerde politiedienst, meer in het bijzonder met de infrastructuur en de uitrusting. Zo is de werkgroep onder meer belast met de omschrijving van de infrastructuur op het centrale, het gedeconcentreerde en het lokale niveau. Tevens is hij belast met het bepalen van de normen inzake infrastructuur op lokaal en federaal niveau en met het bepalen van de regels inzake beheer van de infrastructuur en de uitrustingsnormen op de beide niveaus, zoals voor de uniformen en de bewapening.

Wat is in het algemeen de stand van zaken binnen deze werkgroep 3 ? Welke onderwerpen werden reeds besproken in de finale fase ? Over welke thema's werd nog geen standpunt ingenomen door de werkgroep ?

Meer specifiek over het uniform - toch ook belangrijk - heeft collega Pieter De Crem op 15 maart 2000 in deze commissie reeds een vraag gesteld. Hij heeft er toen op gewezen dat de werkgroep de kostprijs van de nieuwe

Daniël Vanpoucke

uniformen raamde op ruim 1 miljard frank, of dus meer dan een zevende van de totale kostprijs van de hervorming. Het gaat dan nog maar over een basispakket. De totale kostprijs zou tot 2,5 miljard kunnen oplopen.

De minister heeft toen op die vraag geantwoord dat de federale overheid de kosten voor het uniform op zich zou nemen. Het eerste uniform zou dus door de federale overheid worden bekostigd.

Ik citeer de minister: "Nochtans zou ik wensen dat bepaalde politiemensen eerder nog dit jaar indien mogelijk zouden worden uitgerust. Dit zal onder meer bijdragen tot de zichtbaarheid van de operationele samenwerking tussen de leden van de gemeentepolitie en van de rijkswachtbrigades."

Ten tweede, is het nieuwe uniform reeds goedgekeurd? Hoeveel tijd is er nodig om het uniform te produceren? Ik lees dat een ontwerper zou worden aangesteld, overeenkomstig de procedure van de overheidsopdrachten. Wanneer zullen de eerste uniformen worden geleverd? Zal het nieuwe uniform reeds geleverd zijn als de pilotzones operationeel zullen zijn en de gemeentepolitie en de rijkswacht zullen moeten samenwerken?

Ten derde, zal de federale overheid deze eerste levering financieren? In onze motie van veertien dagen geleden hebben wij verzocht dat bij urgentie duidelijkheid zou worden geschapen over het aandeel dat de onderscheiden gemeentebesturen in de politiehervorming zullen moeten dragen, teneinde hen toe te laten hun begroting voor 2001 voor te bereiden en goed te keuren. De gemeentebestuurders moeten toch weten wat zij voor de lokale politie op IPZ-niveau zullen moeten uitgeven.

Ten vierde, overweegt de minister in nieuwe huisvesting te investeren? Zal de realisatie van de nieuwe gebouwen worden toevertrouwd aan de Regie der Gebouwen of moeten de lokale zones er zelf voor instaan? Wat is de stand van zaken voor het lokale en het federale niveau op dat vlak? Wat is de concrete timing? Wordt voor de gemeenten in een huisvestingsdotatie voorzien? Zo ja, hoe zal deze worden berekend?

Ten vijfde, is er reeds een nieuw logo? Kan het logo reeds worden gebruikt binnen de pilotzones? Wanneer zal het logo algemeen worden aangewend?

Ten zesde, welke wapens zullen de nieuwe politiemensen hanteren?

M. Antoine Duquesne, ministre: Monsieur le président, je voudrais tout d'abord remercier M. Vanpoucke pour le soutien inconditionnel qu'il apporte à la mise en oeuvre de ce que j'estime effectivement être une excellente réforme, mise en oeuvre vis-à-vis de laquelle il fait d'ailleurs preuve d'une grande impatience.

Monsieur Vanpoucke, mon impatience est encore plus grande que la vôtre. Et si je le pouvais, je réaliserais un miracle et tenterais d'accélérer les choses, mais la loi est la loi. La concertation sociale doit être respectée. Les discussions avec les organisations syndicales, que j'ai voulu écouter, ont pris du temps. A cette occasion, elles ont formulé un certain nombre de suggestions fort intéressantes qui ont permis d'améliorer les choses.

Je suis aussi obligé de respecter la loi des marchés. Si tel n'était pas le cas, vous m'en feriez le reproche.

Même si je me mettais personnellement à la couture, il serait quand même très difficile d'équiper les 40 000 policiers et gendarmes de ce pays en 24 heures.

Toujours est-il que les choses avancent bien. Mais si quelqu'un dans cette salle peut me proposer la solution miraculeuse permettant de régler tous les problèmes de cette réforme titanesque en quinze jours, qu'il le fasse.

En tout cas, je peux dire que, tous les jours, j'ai des motifs de satisfaction.

Vous avez parlé des zones de police et des projets pilotes.

Pour ma part, j'ai des informations sur la situation dans ma région. Le gouverneur a reçu, hier, douze bourgmestres. Ils se sont mis d'accord et ont choisi un président. Ils ont également déjà une idée du profil que devra avoir, demain, le chef de corps. Les choses avancent de manière considérable.

En ce qui concerne l'état des travaux au sein du groupe 3, vous prétendez que je ne vous donne pas de réponse précise. Aussi, monsieur le président, j'espère que vous me permettrez de répondre précisément aujourd'hui, même si cela nécessite un certain temps. Vous pourrez constater que j'ai déjà donné un certain nombre réponses claires, mais il est vrai qu'il n'y a pire sourd que celui qui ne veut entendre.

Le groupe 3 comprend, en fait, deux groupes de travail:

- le groupe 3A qui s'occupe des équipements et du matériel;
- le groupe 3B qui s'occupe des infrastructures et des bâtiments.

Le groupe 3A travaille actuellement sur quatre dossiers dont voici l'état d'avancement.

Premièrement, l'emblème, que l'on va appeler le logo.

L'emblème qui avait été retenu à l'issue du concours de juin 1999, a été déposé auprès du bureau Benelux des marques.

Antoine Duquesne

Un projet d'arrêté royal et plusieurs circulaires ont été préparés pour assurer la protection de l'emblème et fixer les règles d'utilisation.

Une première version de ces textes m'a été soumise en février.

Ces textes ont été finalisés et me seront soumis dans leur forme définitive dans les tout prochains jours.

Ensuite, l'identité visuelle.

L'identité visuelle induit pour une entreprise ou un service public une façon unique d'exister, d'être connue et reconnue au travers de multiples moyens de communication. Cette identité visuelle ne se résume pas à la création d'un logo, elle nécessite aussi la réalisation de l'ensemble des applications de l'image de marque ainsi que la rédaction d'un guide des normes d'application et d'utilisation de celles-ci.

L'identité visuelle doit donc s'appliquer dans tous les domaines et sur tous les supports où l'image de la nouvelle police doit être présente, comme par exemple les cartes de visites, le papier à en-tête et les enveloppes ainsi que tout le matériel de communication, le site web, etc., les bâtiments, les panneaux indicateurs, les véhicules, le "stripping", le matériel pour sceller, les bandes de délimitation de périmètre, les drapeaux, etc.

J'ai marqué mon accord sur cette approche et les crédits nécessaires sont disponibles pour passer un marché de services à ce sujet.

Le groupe 3A prépare le cahier des charges.

À l'issue du marché, on disposera d'un manuel technique aussi complet que possible qui définira l'identité visuelle de la police intégrée.

Ce manuel constituera la base conformément à laquelle l'identité visuelle sera décidée dans chaque marché public futur de matériel et d'équipement.

Troisième préoccupation du groupe 3A : les uniformes. J'ai approuvé des principes généraux selon lesquels l'uniforme comporte cinq parties :

- un uniforme de base avec lequel le fonctionnaire de police assure les fonctions de police de base, ce qu'on appelle également "tenue ordinaire";
- un uniforme de ville porté dans des circonstances particulières où le caractère représentatif est recherché;
- un uniforme de cérémonie porté dans des circonstances protocolaires bien précises;

- les pièces d'équipement individuel personnalisées : blouson coupe-vent d'intervention, carte de service, plaque d'identification, porte-carte de service, brassard, sifflet et chaîne, valisette et insigne de grade et de fonction;

- les pièces individuelles non personnalisées, c'est-à-dire interchangeables et récupérables : lampes, menottes et ceinturons avec les étuis pour pistolets, chargeurs, armes de poing, matraques, sprays, etc.

Pour réduire les coûts, l'uniforme tel qu'il est conçu est modulaire. Ainsi, l'uniforme de ville n'est pas un uniforme spécifique mais bien une variante de l'uniforme de base. À côté de l'uniforme général, des tenues spécialisées sont portées par des fonctionnaires de police pendant le temps de leur affectation à un emploi ou une fonction précise : dans le cadre du maintien de l'ordre, les môtards, les cavaliers, les maîtres-chiens ou encore les tenues spéciales de la police maritime ou de la police du métro. Pour des raisons de coût et de délai, je suis d'avis de ne pas remplacer immédiatement ces tenues spécialisées.

Nouveauté marquante : l'uniforme sera mis à disposition par l'employeur, à savoir la zone de police ou la police fédérale. Il s'agit d'une décision négociée avec les organisations syndicales. L'employeur, police fédérale ou zone de police, a inscrit dans son budget les montants nécessaires pour acheter les pièces d'uniformes. L'employeur achète et gère les pièces d'uniformes soit directement, soit avec la police fédérale dans le cadre de marchés globalisés. Un arrêté royal fixera le nombre de chaque pièce d'uniforme de la première dotation et la fréquence de renouvellement.

L'uniforme sera identique pour la police fédérale et pour la police locale. La couleur générique de l'uniforme des fonctionnaires de police est le bleu. Les spécifications techniques du bleu seront établies en fonction du type de support. L'uniforme général est octroyé à tous les fonctionnaires de police, y compris ceux qui exercent leur mission principalement en civil; je pense à la direction générale de la police judiciaire, aux services judiciaires et aux enquêteurs de la police locale.

Le groupe de travail a reçu comme instruction de développer un uniforme représentatif et pratique. Je suis d'avis que l'image de la police auprès du public se crée surtout lors de l'exécution des missions. L'uniforme doit être conçu pour porter cette image. Un policier satisfait de son uniforme le porte mieux et avec lui, l'image de son corps. Pour cette raison, le choix des matériaux et la coupe privilégient le confort du personnel dans l'exécution de ses missions opérationnelles.

Toujours pour des raisons d'économie, l'uniforme est compatible avec les pièces d'équipement individuel non personnalisées actuellement en dotation dans la majorité

Antoine Duquesne

des services de police : armement individuel, lampes, menottes et ceinturons avec les étuis pour pistolets, chargeurs, matraques et sprays. Ces pièces ne devront donc pas être remplacées à l'occasion de l'introduction du nouvel uniforme.

A ce stade, les grandes lignes de l'uniforme, autrement dit l'allure générale, sont déterminées. Il en est de même pour les systèmes de financement.

Les normes de dotation et de remplacement sont en cours de finalisation. L'étape suivante est la conception technique des pièces. Elle constitue un travail professionnel pour lequel j'ai décidé de procéder à un marché de services dont le résultat sera un manuel technique aussi complet et détaillé que possible, qui définit toutes les pièces de l'uniforme général du fonctionnaire de police et de l'auxiliaire de police : le patron, le matériau, la couleur, etc. Ce manuel constituera le cahier des charges technique des futurs marchés de fournitures qui seront lancés par les polices locales et la police fédérale. Ce marché de conception devrait nous permettre de prendre une décision à la fin de l'année 2000. Il sera suivi par une commission d'évaluation composée notamment des représentants des services de police et d'externes.

Pour assurer une cohérence maximale entre l'uniforme et l'identité visuelle, le soumissionnaire devra se concerter avec le soumissionnaire retenu dans le marché portant sur l'identité visuelle.

L'équipement et le matériel : ce dossier comporte différents volets. Avant de travailler sur les normes d'équipement, j'ai demandé au groupe de travail de me présenter un mécanisme financier cohérent. Le 20 mars dernier, j'ai signé une circulaire invitant les communes à poursuivre, en bon père de famille, leurs investissements dans la police communale. Le démarrage de la police locale serait lourdement pénalisé si nous devions nous retrouver, en janvier 2002, avec des équipements et des véhicules qui n'auraient pas été remplacés en temps utile. En toute hypothèse, les communes qui transféreront à la zone un matériel insuffisant sur le plan de sa valorisation financière, devront compléter ce transfert par des crédits. La circulaire a été publiée dans le Moniteur du 22 avril dernier. J'attends du groupe de travail un rapport détaillé sur ce dossier avant la fin du mois de mai.

Le groupe 3B est, lui, chargé des bâtiments et des infrastructures. Il suit un certain nombre de dossiers dont je vous parlerai en répondant à votre question 4.

En ce qui concerne votre question 3 relative à la part du financement fédéral du nouvel uniforme, cette idée a été étudiée de manière approfondie. Le premier uniforme de chaque policier local et fédéral aurait été payé par le gouvernement fédéral sur des crédits exceptionnels. Les services de police auraient pris en charge le financement des pièces complémentaires et le remplacement des

pièces usagées. Cette opération aurait peut-être permis de doter, dès le 1er janvier 2002, tous les policiers du nouvel uniforme. L'opération a été chiffrée dans le détail et le montant nécessaire s'élève entre 1,9 milliard et 2 milliards selon l'option retenue : uniforme ou non pour la direction PJ, et ce réparti sur deux ans.

Nous avons convenu avec les organisations syndicales, qui ont fait une suggestion tout à fait raisonnable, que ces crédits seraient mieux utilisés pour le statut pécuniaire et l'insertion. Les uniformes seront financés à concurrence de 500 millions par an à partir de 2001. C'est la contribution de l'Etat fédéral. Jusqu'à présent, il n'y avait aucune contribution de sa part.

Les aspirants seront équipés en priorité, ainsi que les policiers qui sont le plus amenés à porter l'uniforme, et spécialement ceux qui sont en contact avec la population.

J'en arrive à votre question 4 relative aux bâtiments. Le groupe 3B, dans lequel la Régie des bâtiments est représentée, procède actuellement à un inventaire des bâtiments existants dans les zones de police et dans la police fédérale. Il est indéniable que tant pour la police locale que pour la police fédérale, la réforme ne sera pleinement opérationnelle que lorsque les services qui ont été intégrés travailleront sous le même toit. Cette opération nécessite cependant un délai de plusieurs années, et ce pour différentes raisons.

La répartition des effectifs de la police locale n'est pas connue actuellement, pas plus que les superficies nécessaires qui, toutes deux, dépendent, d'une part, du cadre de la future police locale et, d'autre part, de décisions d'organisation du futur corps de police locale.

Quels services seront centralisés ? Quelles seront les fonctions assurées par les postes de police communaux ? Pour localiser les services dans un bâtiment, il faut d'abord disposer des besoins et ceux-ci découlent d'un organigramme. Les opérations ne se font pas dans l'ordre contraire. Ces décisions cadre/organigramme ne peuvent, bien entendu, être prises par le niveau fédéral.

Dans les zones pluricommunales, elles ne pourront être prises que par les organes compétents, à savoir le conseil de police et le collège de police, qui seront installés à partir de mars 2001. Il faut, en effet, monsieur Vanpoucke, attendre les élections communales d'octobre prochain. En outre, ces décisions seront prises une fois que sera fixé par arrêté royal l'effectif minimal de chaque zone de police locale. C'est pour cette raison que peu d'investissements immobiliers peuvent être réalisés dans les zones pilotes. Ici aussi, je ne souhaite pas procéder à des investissements qui pourraient se révéler inutiles dans moins de deux ans.

Antoine Duquesne

Bien entendu, il n'est pas interdit de réfléchir à la problématique. Les choses n'évolueront que plus rapidement à partir du moment où les organes compétents seront officiellement installés.

Pour la police fédérale, un inventaire est également en cours. Mais nous devons d'abord finaliser l'organigramme de la police fédérale et des services déconcentrés, ce que l'on appelle poétiquement DIRCO et DIRJU.

Lorsque les besoins seront connus, chaque autorité devra prendre les décisions nécessaires afin que les services disposent des bâtiments indispensables. La zone de police prendra en location les bâtiments auprès des communes ou de la Régie des bâtiments. Elle pourra aussi acheter ou construire les bâtiments nécessaires. Avec quels fonds ? La dotation de chaque commune à la zone et, pour la partie qui lui revient, la subvention fédérale comprendront un montant forfaitaire couvrant tous les frais d'hébergement, location, fonctionnement, électricité, chauffage, nettoyage.

Grâce à ce budget, la zone de police louera les bâtiments nécessaires aux communes ou à la Régie des bâtiments ou encore sur le marché. Elle pourra acquérir ou construire si elle le souhaite. On a voulu un maximum de simplicité. En fait, on transfère des gendarmes avec des moyens financiers, qui doivent couvrir leur traitement, leur hébergement, leur équipement. Ensuite, ce sont, bien entendu, les autorités locales qui prennent les décisions les plus adéquates en ce qui concerne l'infrastructure notamment : l'acquisition, la location,... ce, dans le cadre des moyens nécessaires.

De la même manière, certaines peuvent décider d'agir beaucoup plus rapidement. Je me suis rendu dimanche à Waterloo et ai constaté que les autorités locales souhaitaient prendre, dès à présent, un certain nombre de décisions en ce qui concerne l'agrandissement des locaux du commissariat central. C'est l'autonomie locale qui joue en la matière. Il convient d'être attentif au fait que la zone n'aura pas l'obligation de louer les actuels bâtiments occupés par la police communale ou par la gendarmerie si ces bâtiments ne lui conviennent pas. Dans la gestion de ces ressources, la zone de police est autonome.

Le groupe de travail finalise le calcul de ce montant forfaitaire qui sera adapté en fonction du prix du marché en vigueur dans chaque région. La situation du marché en matière immobilière est différente selon l'endroit. Il est évident qu'un effort particulier devra être fourni. Certaines petites zones de police ne pourront peut-être pas supporter seules les frais exceptionnels liés à la construction d'un commissariat central.

Notons que la loi n'impose toutefois pas que ce commissariat central regroupe l'essentiel du corps de police locale.

D'autre part, les bâtiments de la future police fédérale sont en plusieurs endroits dans un état de vétusté qui compromet un travail efficace.

C'est la raison pour laquelle je soumettrai prochainement au Conseil des ministres, avec mon collègue chargé de la Régie des bâtiments, une proposition de créer deux plans pluriannuels spécifiques, l'un pour la police fédérale, l'autre pour la police locale.

Les dossiers qui avaient été lancés en 1996, donc avant la réforme de la police, dans le cadre des projets dits de cohabitation, ont tous été revus et ceux qui sont compatibles avec les nouvelles zones ont été débloqués parce que des engagements avaient été pris.

La priorité des aides fédérales ira à la construction ou à la transformation du commissariat central de la zone lorsque sa localisation sera connue, c'est-à-dire décidée par les autorités locales compétentes.

J'en viens à la cinquième question au sujet de l'utilisation de l'emblème du logo dans les zones pilotes.

Le président : Monsieur le ministre, si vous ne respectez pas votre temps de parole, nous n'arriverons pas à la fin de nos travaux.

M. Antoine Duquesne, ministre : D'accord, monsieur le président, mais je n'ai pas envie d'entendre sans arrêt en séance publique ou en commission, M. Vanpoucke me dire que je ne réponds pas à ses questions. Je l'ai dit en commençant, il faut être sérieux. J'ai des réponses mais j'ai l'impression que cela dérange certains que je les donne et que je fasse la démonstration que les choses avancent.

De voorzitter : Wij hebben als voorzitter de taak om erop toe te zien dat het programma kan worden afgewerkt. Ik moet dus aandringen op enige synthese, ook in de antwoorden. Men moet geen antwoord hebben op alle details. Men heeft dienaangaande tenslotte de mogelijkheid om een schriftelijke vraag te stellen.

M. Antoine Duquesne, ministre : Je suis d'accord avec vous, monsieur le président.

M. François-Xavier de Donnée (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, il serait sans doute intéressant, vu la richesse des détails fournis par le ministre, que la note du ministre telle quelle, et pas seulement le compte rendu analytique, soit distribuée à tous les membres de la commission. Demain, dans les annales, nous n'en retrouverons évidemment qu'une partie.

De voorzitter : Als de minister zich dan kan beperken tot de grote lijnen denk ik dat alles met alles zou verzoend zijn.

M. Antoine Duquesne, ministre : J'en termine, monsieur le président, pour répondre à vos souhaits. Vous savez que j'y suis toujours très attentif.

J'ai signé une nouvelle circulaire destinée aux zones pilotes, les autorisant à utiliser dans certaines conditions le nouvel emblème de la police. Il pourra être utilisé sous forme d'insigne sur les tenues ou sur les véhicules, mais toujours accompagné des emblèmes actuels, les seuls sur le plan juridique authentifiant valablement le policier communal et le gendarme. Je demande que l'on fasse un maximum pour montrer les expériences de cohabitation mais, bien entendu, sans vouloir anticiper de manière excessive sur le mouvement.

Vous verrez, monsieur le président, le 21 juillet, défiler sur la place des Palais, devant le Roi, des unités communes de la police et de la gendarmerie qui cohabitent.

Je réponds maintenant à votre dernière question, monsieur Vanpoucke, au sujet des armes de la police intégrée. L'armement de la police intégrée sera sensiblement le même que l'armement actuel. Je n'ai pas l'intention d'exiger des zones de police des investissements considérables lorsqu'ils ne sont pas absolument nécessaires. En fonction des remplacements rendus nécessaires par le vieillissement du matériel, les polices locales et la police fédérale appliqueront les normes qui seront prises en temps utiles.

De quelles normes s'agit-il ? Les normes respecteront le prescrit de l'article 141, alinéa 2, de la loi du 7 décembre 1998. Il s'agira des normes qui sont nécessaires en vue de garantir la compatibilité et la coopération entre les services et, si nécessaire, l'opérationnalité d'une intervention commune.

Au stade actuel des travaux, je puis dire que ces normes porteront non pas sur des marques ou des modèles précis mais bien sur les calibres et les munitions et sur les types de mécanismes, bref ce qui est indispensable pour uniformiser les manipulations, les interventions et l'entraînement des policiers. Je précise que cette matière ne constitue pas une priorité dans le programme de travail.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik wil toch kort iets zeggen over het antwoord van de minister. Ik wil hem eerst bedanken voor zijn omstandig antwoord.

Mijnheer de voorzitter, het is zowel nuttig als noodzakelijk dat wij de nodige informatie krijgen. In dat verband wil ik een voorstel doen. Na de vorige interpellatie van Stefaan De Clerck hebben wij erop aangedrongen dat de minister zijn plan in het parlement zou toelichten in aanwezigheid van de leden van het Begeleidingscomité dat verant-

woordelijk is voor de implementatie van de wet. Misschien kan dit ook op het vlak van infrastructuur, eventueel met de voorzitter van die werkgroep. Een aparte zitting zou heel interessant kunnen zijn. Het is maar een suggestie.

Ten slotte begrijp ik dat nog niet alles in detail kan geregeld zijn. Het zou echter zeer interessant zijn als de communicatie met zowel de parlementsleden als de gemeentebesturen over de begroting, namelijk over de verdeling en het financiële aspect tussen het federale en het lokale niveau, heel concreet en correct gebeurt.

Mijnheer de minister, kunt u een antwoord geven op de laatste vraag ? Ziet u de mogelijkheid om het plan in het parlement te bespreken met de verantwoordelijken van het Begeleidingscomité ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Il s'agit de groupes de travail qui se trouvent à ma disposition. Et le ministre est à la disposition du parlement.

De **voorzitter** : Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

En conclusion de cette discussion, des motions ont été déposées.

Een motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Daniël Vanpoucke en Pieter De Crem en luidt als volgt :

"De Kamer, gehoord de interpellatie van de heer Daniël Vanpoucke

en het antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken, vraagt de minister van Binnenlandse Zaken :

1. een concreet plan van aanpak voor te leggen aan het parlement dat volgens een duidelijke timing weergeeft welke de ingangsdatum zal zijn van de verschillende items waarmee deze werkgroep is belast;

2. dit concreet plan van aanpak toe te lichten in het parlement in aanwezigheid van de leden van het begeleidingscomité en de voorzitter van de derde werkgroep;

3. duidelijkheid te brengen omtrent het aandeel dat de verschillende gemeentebesturen zullen moeten dragen wat betreft de infrastructuur en uitrusting van de nieuwe geïntegreerde politiedienst."

Une motion de recommandation a été déposée par MM. Daniël Vanpoucke et Pieter De Crem et est libellée comme suit :

"La Chambre, ayant entendu l'interpellation de M. Daniël Vanpoucke

et la réponse du ministre de l'Intérieur, demande au ministre de l'Intérieur :

voorzitter

1. de soumettre au parlement un plan d'approche concret précisant, sur la base d'un calendrier précis, la date d'entrée en vigueur des différentes matières confiées à ce groupe de travail;
2. de commenter ce plan d'approche concret au parlement, en présence des membres du comité d'accompagnement et du président du troisième groupe de travail;
3. d'apporter toutes les précisions requises sur la part qui sera à charge des différentes administrations communales en ce qui concerne l'infrastructure et l'équipement du nouveau service de police intégré."

Een eenvoudige motie werd ingediend door mevrouw Kristien Grauwels en de heren André Frédéric, François-Xavier de Donnée, Willy Corts en Tony Smets.

Une motion pure et simple a été déposée par Mme Kristien Grauwels et MM. André Frédéric, François-Xavier de Donnée, Willy Corts et Tony Smets.

Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de politie-hervorming" (nr. 1548)

Question orale de M. Pieter De Crem au ministre de l'Intérieur sur "la réforme des polices" (n° 1548)

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, begin april heeft de minister een algemeen rondschrĳven aangekondigd dat de 40 000 manschappen van politie en rĳkswacht persoonlijk zou informeren over hun wedde en hun positie in de hiërarchie van de eengemaakte politie. Het concept van deze brief is na de nachtelijke onderhandelingen van 1 april 2000 totstandgekomen. Bestaat deze brief en is hij effectief verstuurd geweest ? Komt er eigenlijk wel een brief, mijnheer de minister ?

Er verlopen immers heel wat moeilijkheden met het schrĳven en het ter bestemming brengen van de brief. Er kunnen zich natuurlijk een aantal problemen hebben voorgedaan met onbekende bestemmingen, adreswijzigingen of port dat door de bestemmingen moest worden betaald. De 40 000 leden van de politie en de rĳkswacht kijken in elk geval vol verwachting uit naar uw herderlijk schrĳven, dat u met veel bravoure hebt aangekondigd maar die nog door niemand werd ontvangen.

Mijnheer de minister, bestaat er een brief ? Wat staat er in de brief ? Indien er geen schrĳven is, waarom hebt u het dan aangekondigd ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, comme d'habitude, je trouve que M. De Crem ne manque pas d'humour. Moi aussi, j'attends avec impatience qu'il me donne des signaux pour me prouver qu'il souhaite vraiment qu'une information sérieuse soit donnée aux policiers et aux gendarmes.

En ce qui concerne l'information du personnel, je vais adresser à chaque membre du personnel concerné une lettre afin de les éclairer de manière détaillée sur le contenu des textes qui font l'objet des négociations actuelles. Les développements de ces négociations m'ont conduit à faire adapter le projet initialement rédigé. Le projet n'a donc pas encore été envoyé pour la simple raison que la négociation elle-même a évolué.

La réflexion au sujet des zones de police pilotes a bien démarré depuis le 15 avril dernier. Les structures de soutien se sont mises en place. La mise en oeuvre n'interviendra toutefois, selon les zones, qu'au fur et à mesure des décisions.

Avant de procéder à une première évaluation, il faudra donc attendre un peu.

Par rapport au préaccord du 1er avril, l'autorité a proposé, le 12 avril dernier, aux organisations syndicales représentatives des aménagements concernant la charnière entre le dernier grade du cadre moyen et le premier grade du cadre des officiers, le passage du cadre de base vers le cadre moyen et l'exercice des fonctions à responsabilité dans les futurs services judiciaires par les actuels membres des BSR. Ces amendements ont fait l'objet d'un accord signé le 21 avril dernier par les organisations syndicales représentatives, à l'exception du SLFP. Pour concrétiser tout cela, près de 1 700 articles doivent être adoptés. Dans le cadre des négociations en cours, plusieurs centaines d'articles ont déjà fait l'objet d'un accord entre l'autorité et les organisations syndicales.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Waarom kondigde u begin april aan dat u de 40 000 manschappen een brief zou schrĳven ? Als u dat aankondigt, dan creëert u een soort bewustzijnsverruiming bij die 40 000 mensen. Zij nemen aan dat zij dan alles te weten zullen komen. Ik heb echter de indruk dat er soms een bewustzijnsvernauwend effect uitgaat van uw diensten of uw kabinet. Ik weet niet of u de gevolgen van het niet uitvoeren van de maatregelen die u aankondigt wel goed inschat. Ik hoop dat u wel eens rondwandelt bij uw korpsen. U creëert bij die mensen het perspectief dat zij van hun grote baas, de minister, individueel en volgens hun graad een persoonlijk schrĳven zullen ontvangen waarin u hun toestand, de stand van zaken en hun promotiemogelijkheden gaat toelichten. Dat kondigde u in het begin van de maand april aan. Nu zijn we echter reeds in de derde week van de maand

Pieter De Crem

mei. De moedeloosheid en het gevoel van verlatenheid bij deze 40 000 mensen is groot. Het past niet dat u dit perspectief creëert en het nadien niet invult. Het is de zoveelste keer dat u in deze hervorming een aantal zaken vooropstelt waarop u nadien terugkomt. Ik kan alleen vaststellen dat dit een bijzonder spijtige zaak is.

M. Antoine Duquesne, ministre : Ma promesse sera assurément respectée. Il fallait que les négociations aient avancé, pour pouvoir progresser en terrain stable. Tout est préparé maintenant. En outre, lorsque vous prétendez qu'il y a un manque d'informations, je trouve que vous faites de la sorte peu de cas du rôle rempli par les organisations syndicales, lesquelles sont les premières à informer leurs bases relativement à l'évolution des négociations. C'est d'ailleurs sur la base de ces informations qu'elles peuvent venir s'asseoir autour de la table et y marquer ou non leur accord sur les propositions formulées. Je suis, pour ma part, plus respectueux que vous des organisations syndicales.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Dit is toch wel de omgekeerde wereld ! De minister kondigt begin april met veel bravoure aan dat hij als hiërarchische overste, als voogdijminister persoonlijk een brief zal richten aan alle 40 000 bedienaars van de politiediensten in dit land. Nu zegt de minister mij dat niet hij maar de representatieve vakbondsorganisaties dit moeten doen.

Mijnheer de minister, u zegt om het even wat. Ik vind dat u cache-cache speelt met uw verantwoordelijkheden. Ik hoop dat u nooit meer het excuus gebruikt dat men voor informatie uit de eerste hand het vakblad van de syndicale organisaties moet raadplegen. Dit is een statement waarmee u duidelijk maakt dat u de manschappen niet meer zult informeren en dat de informatie maar via de kanalen van de vakbondsorganisatie moet worden verspreid. Ofwel doet u het alsnog zelf. Ik wacht af wat er zal gebeuren.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het lot van het akkoord inzake het personeelsstatuut van de geïntegreerde politie" (nr. 1571)

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "le sort de l'accord en matière de statut du personnel de la police intégrée" (n° 1571)

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, inderdaad komt opnieuw de politie ter sprake. Ik stel vast dat de minister de vraagstellers hierover graag typeert. De heer De Crem wordt zeer humoristisch op dat vlak genoemd.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Het is bijna cynisme, collega.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Ik vind humor positief. Ik stel vast dat de minister mij als doof bestempelt en dat is misschien iets minder positief, maar dat zal dan wel aan mij liggen.

Mijnheer de minister, in het actualiteitsdebat in de plenaire vergadering van 6 april 2000 verheugde u zich over het op 1 april 2000 bereikte akkoord. Nu blijken er toch ontegensprekelijk nog problemen te zijn met de inhoud van het akkoord. Tijdens dat debat in plenaire vergadering heb ik een aantal vragen gesteld waarop ik toen geen antwoord kreeg; dat zou ook weer aan mijn doofheid kunnen liggen. Ik begrijp wel dat u moeilijk op alle vragen van de verschillende sprekers binnen het tijdsbestek kunt antwoorden, maar daarom stel ik u nu dus nog enkele vragen. Om verscheidene redenen is dat niet eerder kunnen gebeuren en zijn sommige vragen misschien al voorbijgestreefd.

De eerste vraag betreft de meerkosten van het akkoord en voor wiens rekening dat zou komen. Op een eerdere commissievergadering hebt u in antwoord op een andere vraag van mij hierop reeds concreet geantwoord. U hebt gezegd dat de meerkosten integraal door de federale overheid zouden worden gedragen. Dat is het antwoord dat ik heb gekregen. Enkele gemeentebesturen hebben mij wel gevraagd of dit toch niet eenmalig is, maar in de toekomst verder volgens dezelfde verdeelsleutel blijft gebeuren.

Ten tweede, volgens welke verdeelsleutel zal de verdeling van rijkswachters over de verschillende politiezones gebeuren ?

Ten derde, werd er een akkoord bereikt over de pensioenregeling en is het verschil in pensioenleeftijd daarin weggewerkt ?

Ten vierde, hoe ziet het akkoord eruit voor het luik van de uitstapregeling ?

Ten vijfde, is er thans een akkoord over een gelijkwaardige functie-inschakeling en hoe ziet die er nu definitief uit ? Ik heb de indruk dat er juist hierover nogal wat ongenoegen heerst. Vorige week vernam ik uit de pers immers dat de liberale vakbond VSOA een nationale betoging aankondigt voor deze of volgende week.

Ten zesde, welke wijzigingen zullen in globo nog aan het akkoord worden aangebracht ?

Ten slotte, acht u het nog steeds haalbaar om nog voor eind mei 2000 een definitief akkoord te kunnen voorstellen ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, cher collègue, voici mes réponses à vos sept questions.

Antoine Duquesne

1. Le surcoût lié à l'insertion du personnel relevant de l'accord du 21 avril devra être pris en charge par l'autorité fédérale. Le montant qui y sera consacré est un montant récurrent. Il faut observer qu'une partie de ce surcoût ira en diminuant, puisque certaines échelles barémiques sont des échelles d'extinction, dont le nombre de bénéficiaires ira lui-même en diminuant.

2. La clé de répartition des effectifs de la gendarmerie dans les différentes zones de police dépendra des normes minimales qui seront définies zone par zone. Le service général d'appui policier déterminera, sur base du nombre et de la description des zones, les effectifs minima après une étude approfondie qui est actuellement en cours. Ce n'est qu'une fois ces effectifs connus que l'on pourra évaluer dans quelle mesure les effectifs de la gendarmerie actuellement présents dans ces zones, seront transférés vers les corps de police locale à constituer.

3. Il existe dans les lignes de force auxquelles il est fait explicitement référence dans l'accord, un énoncé des principes relatifs à la pension. Ces principes doivent être traduits dans des projets d'arrêtés, qui seront eux-mêmes soumis à la négociation, en présence bien entendu du ministre compétent.

4. Les règles de désengagement prévues dans les lignes de force demeurent dans l'accord qui fait état de l'intention de l'autorité d'examiner les modalités de départ anticipé.

5. L'accord garantit à tous les fonctionnaires de police qu'ils continueront à exercer des fonctions identiques ou à tout le moins analogues à celles exercées actuellement. De plus, lorsqu'une fonction qui aura été objectivement identifiée comme relevant des attributions d'un officier est exercée par un membre du cadre moyen, celui-ci sera commissionné au grade de commissaire.

6. Par rapport au préaccord du 1er avril, l'autorité a proposé, le 12 avril dernier, aux organisations syndicales représentatives, des aménagements concernant la charnière entre le dernier grade du cadre moyen et le premier grade du cadre des officiers, le passage du cadre de base vers le cadre moyen et l'exercice des fonctions à responsabilité dans les futurs services judiciaires par les actuels membres des BSR. Ces amendements ont fait l'objet d'un accord signé le 21 avril dernier par les organisations syndicales représentatives, à l'exception du SLFP.

7. Mon intention, ainsi que celle des organisations syndicales représentatives, est de boucler l'essentiel des négociations pour la fin du mois de mai et de finaliser l'accord global au début du mois de juin.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik zal het kort houden. Ik dank de minister voor zijn antwoord op de zeven vragen.

Wat de tweede vraag betreft heb ik toch nog wat opmerkingen. Ik begrijp de minister wanneer hij zegt dat de verdeelsleutel rijkswachters over de verschillende zones afhankelijk is van de minimale normen op de verschillende locaties. Ik wil hier nogmaals ons standpunt meedelen, zoals wij dat ook bij de aanvang van het parlementaire jaar duidelijk maakten. Het leek ons normaler om de zaken niet om te draaien en eerst te bepalen wat de basispolitiezorg is en wat dat ook betekent voor de verschillende lokale zones.

De verschillende gemeentebesturen moeten nu een houding aannemen en zeggen hoe groot zij hun politiezone wensen, maar zij weten nog niet wat de minimale norm zal zijn. Het is een beetje koffiedik kijken voor de lokale besturen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de M. Yvon Harmegnies au ministre de l'Intérieur sur "la pratique d'automobilistes inconscients sur certains autoroutes et rings et les mesures à prendre pour endiguer cette pratique" (n° 1656)

Mondelinge vraag van de heer Yvon Harmegnies aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de praktijken van sommige onverantwoordelijke autobestuurders op sommige auto- en ringwegen en de maatregelen die moeten genomen worden om hieraan een einde te stellen" (nr. 1656)

M. **Yvon Harmegnies** (PS) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, suite à d'autres obligations de mandat, je n'ai pas pu vous poser cette question plus tôt, mais elle reste hélas d'actualité.

La presse a révélé et continue à relater une pratique qui semble se répéter dans la périphérie montoise et plus particulièrement sur la route de Wallonie et sur le ring R5 de Mons. Des automobilistes inconscients s'y réunissent durant les week-ends pour pratiquer ce que l'on appelle le "kilomètre arrêté". Inutile de vous décrire l'enjeu de ce jeu particulièrement dangereux pour lequel d'importants paris sont engagés. Ces automobilistes mettent non seulement leur vie en danger, mais également celle de l'ensemble des usagers de cette région.

A ce jour, il semble que les forces de l'ordre n'aient pas pu endiguer cette pratique, même si plusieurs contrôles ont été réalisés. A l'heure où l'on invite les automobilistes à faire de leur voiture un usage citoyen, à l'heure où les

Yvon Harmegnies

statistiques fournies par l'IBSR montrent que le nombre de tués dans notre pays conserve un niveau particulièrement préoccupant, ne serait-il pas opportun, monsieur le ministre, d'inviter les forces de l'ordre à prendre des mesures susceptibles d'éviter que ce phénomène se généralise ? Plus particulièrement, ne pourrait-on pas réfléchir à la mise en oeuvre d'une action combinant la prévention et la répression ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, monsieur Harmegnies, vous avez raison et je partage entièrement votre souci.

Depuis 1994, la région de Mons-Borinage est effectivement confrontée à un phénomène tout à fait particulier de courses sauvages sur la voie publique de véhicule motorisés. Ces compétitions se déroulent chaque année, habituellement de mars à octobre, les nuits de week-end, entre 23 heures et 4 heures du matin. A ces moments, le trafic est très faible et les organisateurs s'arrangent pour neutraliser la partie de la voie publique réservée à la compétition. Dans certains cas, on a pu constater la présence de spectateurs. L'arrivée des services de police sur les lieux a toujours suffi à mettre fin instantanément aux compétitions et à provoquer la dislocation immédiate. Bien que cela ne soit pas prouvé formellement, il semblerait que les participants disposent d'une organisation et d'un système d'alerte très efficace : guetteurs, GSM, scanners, etc.

En 1994 et 1995, le lieu où ces compétitions se déroulaient était la R5. A cette époque, plusieurs actions ont été menées de concert avec les autorités judiciaires. Il en est résulté un déplacement du phénomène vers la N50 (route de Wallonie), surtout à Saint-Ghislain.

Nous n'avons pas connaissance de la suite réservée aux PV par les autorités judiciaires. Il semblerait toutefois que les seules sanctions prononcées avaient trait à de simples infractions de roulage.

A l'heure actuelle, le problème semble réglé sur le ring de Mons (R5), mais il existe toujours sur la N50.

De 1994 à 1996, l'unité provinciale de la circulation du Hainaut a suivi le phénomène de très près et a organisé plusieurs actions ponctuelles. Le POSA, les polices communales, les brigades de gendarmerie et le parquet ont également participé à certaines de ces opérations.

Après 1996 et le déplacement du phénomène, les brigades de gendarmerie, en collaboration avec les polices communales concernées, ont continué à suivre l'évolution des choses.

Bien qu'existant depuis de nombreuses années, le problème des courses sauvages de la région de Mons-Borinage n'a jamais été résolu de manière durable et définitive. Des actions ponctuelles sont toujours néan-

moins menées. La dernière a été menée le 28 avril de cette année à Saint-Ghislain et Colfontaine. On a constaté une fois de plus la présence d'une centaine de véhicules à la Grand-Place de Colfontaine. Les véhicules se sont rendus vers le lieu de la compétition à la N50.

Grâce aux contrôles, la compétition elle-même n'a pas eu lieu. En 1997, un arrêté communal de Colfontaine est entré en vigueur, interdisant la réunion de plus de deux véhicules sur la Grand-Place de la commune, lieu de rassemblement des participants. Cet arrêté communal n'a jamais été vraiment mis en application du fait qu'il pouvait entraver les activités normales sur les lieux.

Pour le futur et je crois que c'est important, la charte de sécurité de la ZIP boraine reprend les courses sauvages dans ses lignes de force. Le pilotage de ce phénomène est assuré par la brigade de Colfontaine. Les polices communales concernées contribuent également à sa réalisation.

Cette charte de sécurité doit, dans sa version définitive, encore être signée par les différentes parties. Toutes les parties sont autour de la table. Elles reconnaissent l'importance et la dangerosité du phénomène et elles sont décidées à réagir de manière coordonnée.

M. Yvon Harmegnies (PS) : Monsieur le ministre, je vous remercie pour cette réponse. J'ose espérer que tous les éléments que vous avez développés se réaliseront concrètement et je pense notamment à la signature de la charte de sécurité. J'espère que cela nous permettra, dans cette région, de stopper la pratique de ce sport particulièrement dangereux et qui a déjà fait des victimes. Il faut arrêter définitivement ces fous du volant qui, en réalité, ne sont que des assassins.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur Harmegnies, je vais vous dire le fond de ma pensée : on renforcera encore les mesures de police administrative mais il faut aussi de la répression et des condamnations.

M. Yvon Harmegnies (PS) : Je partage votre avis, monsieur le ministre.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Binnenlandse Zaken over "Euro 2000" (nr. 1718)

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de l'Intérieur sur "l'Euro 2000" (n° 1718)

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit land heeft al heel wat geld geïnvesteerd in Euro 2000, voornamelijk in de veiligheid. Deze middelen betekenen evenwel geen waarborg voor de veiligheid als we zien wat er vorig weekend in Antwerpen en Gent is gebeurd.

De geïnvesteerde middelen, nagenoeg alleen in de veiligheid, bedragen intussen meer dan een miljard frank. De belastingbetaler heeft dus heel wat mogen ophoesten voor de eer dat Euro 2000 deze zomer in de Benelux zal worden gespeeld.

Mijnheer de minister, er is blijkbaar zeer weinig teruggevraagd aan de organisatoren. Ik heb vernomen dat er alleen maar toegangstickets gevraagd zijn voor alle soorten ministers die dit land rijk is. Het schijnt dat in elke regering iedereen elke wedstrijd zou willen bijwonen en dat de organisatoren op dat vlak minder genereus zullen zijn dan men had mogen verwachten.

Voor mij is dat geen bezwaar, ik gun elke minister zoveel voetbal hij wil. Als het kan zelfs gratis, ik heb daar geen problemen mee. Ik heb er wel problemen mee dat men zoveel investeert in sportwedstrijden met zoveel risico's. Ik moet u op dat vlak niet overtuigen. Het minste wat men aan de organisatoren kan vragen, en ik denk dat dit veel belangrijker is dan de toegangstickets voor de ministers, is een fundamentele beleefdheid. Een beleefdheid die er moet zijn tegenover de meerderheid van de belastingbetalers die heel wat geld ophoesten om deze zaak mogelijk te maken en van wie de veiligheid bovendien af en toe nog bedreigd is ook. De meest essentiële vorm van beleefdheid is zich tot de mensen richten in hun eigen taal.

Vanmorgen heb ik de website van Euro 2000 erop nagekeken. Je kunt die terugvinden in het Engels, het Duits, het Frans, maar niet in het Nederlands. Mijnheer de minister, ik vraag u niet de taalwetten toe te passen, want dat valt buiten de taalwetten. Toch vind ik dat de regering op dat vlak eventjes stoer mag doen en moet zeggen dat dit niet kan. Wie bij ons zo'n manifestatie komt opvoeren en op zoveel geld kan rekenen, moet ten minste de taal van onze landgenoten respecteren. Wanneer wij vragen dat dit op de website gebeurt, dan is dat zeer weinig gevraagd. Het is voldoende de teksten aan een vertaler voor te leggen om dit te verkrijgen. Ik ben niet de eerste die hiertegen protesteert, maar blijkbaar is dit nog niet gebeurt, of was dat een uur geleden nog niet het geval.

Ik wens aan de regering te vragen wat zij terzake gedaan heeft of van plan is te doen, want dit is onduidelijk.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega Van den Eynde, u hebt gelijk. De website waarover u het hebt, is eigendom van de UEFA. Op deze

website staan de drie officiële werktalen van de UEFA, met name het Engels, het Duits en het Frans. De eerste minister heeft namens de regering, onmiddellijk na de lancering van deze website, tegen deze gang van zaken geprotesteerd en een volwaardige plaats van het Nederlands op deze website geëist. De stichting Euro 2000 heeft mij gisteren mondeling bevestigd dat de UEFA momenteel een volledige Nederlandstalige versie van de website ontwikkelt die deze maand wordt gelanceerd.

De heer **Francis Van den Eynde** (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vraag aan de regering om deze zaak scherp in het oog te houden, want zelfs wanneer deze website deze maand wordt gelanceerd, blijft het toch een vrij ernstige onbeleefdheid. Ik denk dat deze handelwijze, zelfs voor de organisatoren, contraproductief is.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het politiek verlot voor werknemers tot vervulling van een mandaat in de provincieraden" (nr. 1738)

Question orale de M. Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "le congé politique des travailleurs remplissant un mandat dans les conseils provinciaux" (n° 1738)

De heer **Willy Cortois** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, teneinde onze werkzaamheden te doen vlotten, zal ik mij beperken tot de vraag of de minister de intentie heeft het koninklijk besluit van 28 december 1976 aan te passen in het kader van de wijzigingen die werden aangebracht aan het provinciaal mandaat.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega Cortois, ik kan op deze korte vraag even bondig antwoorden dat ik aan mijn collega voor Tewerkstelling heb gevraagd om met mijn administratie te overleggen teneinde voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1976 in overeenstemming te brengen met de huidige staat van de provinciewet.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

Antoine Duquesne :

De heer Jo Vandeurzen liet zich verontschuldigen omdat hij naar een begrafenis moest, maar om 14.00 uur krijgt hij de gelegenheid zijn mondelinge vraag nr. 1747 te stellen. Ik neem aan dat de minister het daarmee eens is ? (*Instemming*)

Aangezien de heer Yves Leterme niet meer aanwezig is, gaan wij over tot het volgende punt op de agenda.

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Bart Laeremans en mevrouw Annemie Van de Casteele aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het Brusselse zogenaamde "taalhoffelijkheidsakkoord" en de rol van de vice-gouverneur van Brussel" (nrs. 1726 en 1782)

Questions orales jointes de M. Bart Laeremans et Mme Annemie Van de Casteele au ministre de l'Intérieur sur "l'accord bruxellois de courtoisie linguistique et le rôle du vice-gouverneur de Bruxelles" (n°s 1726 et 1782)

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 1997 werd het zogenaamde taalhoffelijkheidsakkoord gesloten dat betrekking had op de gemeenten, de OCMW's en de ziekenhuizen van Brussel en waarin onder meer werd bepaald dat de personen die met een arbeidscontract werden aangeworven en die dus niet onmiddellijk werden benoemd, niet over de vereiste taalkennis moesten beschikken. Er werd bepaald dat betrokkenen twee jaar de tijd kregen om de andere landstaal te leren en dat tijdens die periode geen vernietigingen zouden plaatsvinden.

Met de omzendbrief heeft de Brusselse regering op flagrante wijze zowel de bepalingen van de taalwetgeving als haar bevoegdheden overschreden. Het Vlaams Blok heeft zich destijds daartegen heftig verzet en kreeg gelijk van niemand minder dan van de leden van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, een tweetalige instelling samengesteld uit vijf Nederlandstalige en vijf Franstalige specialisten inzake de taalwetgeving.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht bevestigde dat alleen de federale overheid in de mogelijkheid is de daad te stellen die de Brusselse overheid stelde. Er was aldus sprake van een manifeste overtreding van de taalwetgeving, alsook van de eigen bevoegdheden.

Jammer genoeg echter lokte dit advies weinig reactie uit. Inderdaad, de Vaste Commissie voor Taaltoezicht kan slechts advies uitbrengen en heeft voor het overige weinig macht. Het lag aan andere instanties, zoals de federale overheid, om terzake op te treden en hun bevoegdheden te doen gelden, maar dat gebeurde niet.

Dat betekent echter niet dat enige reactie op de niet-naleving van het taalhoffelijkheidsakkoord dat in feite een overtreding is van de taalwetgeving, nog steeds moet uitblijven. Zeker nu die twee jaar voorbij zijn en de benoemingen en de verlengingen van onwettig aangestelde personen moet gebeuren, kan de federale overheid optreden.

Mijnheer de minister, het taalhoffelijkheidsakkoord had een vernietigend effect op het aantal tweetalige aanstellingen. In 1997 verliepen nog 56% van de aanstellingen bij het OCMW conform de taalwetgeving, maar in 1998 daalde dat percentage tot 27% als gevolg van voormeld akkoord. In 1999 gebeurden slechts 25% van de aanstellingen conform de taalwetgeving. In 1998 werden slechts 32% van de aanstellingen geschorst en in 1999 nog maar 12%. Dat is een sterke achteruitgang van het aantal Nederlandstalige aanstellingen. Hetzelfde geldt ook voor de gemeenten.

Het taalhoffelijkheidsakkoord bleek een efficiënt instrument te zijn om de taalwet naast zich te leggen en om ongestraft eentalig - meestal Franstalig - personeel aan te werven en bijgevolg Brussel verder Franstalig te maken, met alle gevolgen van dien voor de positie van de Nederlandstalige burgers en rechtsonderhorigen die zich moeten wenden tot ziekenhuizen, OCMW's of gemeentehuizen en moeten vaststellen dat men er hun taal niet machtig is.

Ook het aantal vernietigingen ligt inmiddels erg laag. In 1999 bijvoorbeeld, werden slechts 2 van de 101 schorsingen vernietigd, wat onvoorstelbaar weinig is.

Mijnheer de minister, in dit verband heb ik ook vragen omtrent uw regeringscommissaris in Brussel, de vice-gouverneur, die ondanks voornoemde merkwaardige gegevens, met optimisme blijft spreken over een verbeterde situatie, terwijl de cijfers het tegendeel aantonen. De vice-gouverneur, tevens commissaris van de federale regering te Brussel, is nochtans de persoon bij uitstek die zou moeten zorgen voor de naleving van de taalwetgeving, aangezien het een aangelegenheid is van openbare orde. Betrokkene is een federaal ambtenaar die onder uw bevoegdheid staat en als hij niet doet wat hij zou moeten doen, met name waken over de naleving van de taalwet, dan maakt hij u medeplichtig aan de schending ervan.

Mijnheer de minister, is deze federale ambtenaar niet gebonden aan neutraliteit en objectiviteit inzake de evaluatie van zijn werkzaamheden ? Is hij niet gehouden tot het verstrekken van informatie aan de parlementsleden, ook aan de Brusselse parlementsleden ? Lijkt het u niet eigenaardig dat hij naar de pers loopt met documenten, terwijl hij de Brusselse parlementsleden nauwelijks een antwoord waardig acht ?

Bart Laeremans

Riep u betrokkene al op het matje omtrent de flagrante tegenstelling die bestaat tussen enerzijds de feiten die hij in zijn vijfjaarlijkse evaluatie aanhaalt en anderzijds de politieke conclusies die hij eraan verbindt? Waarom past de vice-gouverneur bij zijn schorsingsbevoegdheid in bestuurszaken de taalwet niet toe, maar wel de illegale bepalingen van de omzendbrief van de Brusselse regering, nota bene in een zaak waar de taalwetgeving van openbare orde is? Welke maatregelen nam u ten aanzien van deze federale ambtenaar, om hem ertoe te dwingen de wet toe te passen in de uitvoering van zijn schorsingsbeleid? Overweegt u sancties ten aanzien van de vice-gouverneur mocht blijken dat hij de wet niet toepast?

Het is duidelijk dat de Brusselse regering met het taalhoffelijkheidsakkoord en haar illegale omzendbrieven, niet alleen de taalwet schond, maar ook haar bevoegdheden overschreed. Normaal gezien, mijnheer de minister, moest u - of eerder de vorige regering - binnen de 60 dagen naar de Raad van State stappen, maar dat gebeurde niet. De huidige regering kan echter nog steeds actief optreden aangezien het gaat om een aan gelegenheid van openbare orde, en kan de nodige sancties opleggen aan de Brusselse burgemeesters en schepenen. Bovendien kan zij een omzendbrief laten verspreiden met de juiste interpretatie van de taalwet.

Mijnheer de minister, tekende de federale regering destijds verzet aan bij de Raad van State of werd enig verzet aangetekend ten opzichte van de Brusselse regering? Zo neen, waarom niet? Nam de huidige regering een initiatief terzake? Nam u reeds maatregelen in het kader van artikels 32 en 33 van de nieuwe gemeentewet, om de lokale overheden te dwingen de taalwet te respecteren? Overweegt u een omzendbrief te versturen om de taalwetgeving te doen naleven? Hoe meent u de huidige scheefgetrokken situatie opnieuw recht te trekken?

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft hetzelfde onderwerp, zij het dat ik het taalhoffelijkheidsakkoord vanuit een ander perspectief bekijk.

Wij maakten het ontstaan van het taalhoffelijkheidsakkoord op het terrein mee. Ondanks het feit dat de taalwetgeving in Brussel onverkort van toepassing is, ook bij de aanwerving van contractuelen, stelt men vast, enerzijds, dat de toepassing ervan in een aantal praktische gevallen erg moeilijk is. In dat verband denk ik aan de ondergeschikte besturen en vooral aan de ziekenhuizen die vaak moeilijk het personeel vinden dat beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.

Anderzijds ontstaat er een patsituatie met betrekking tot de voogdij op beslissingen over contractuelen. Immers, de Brusselse regering moet, wat betreft de onderge-

schikte besturen, tot een consensus komen. Om al dan niet over te gaan tot vernietiging van een beslissing van een gemeentebestuur na een schorsing uitgaande van de gouverneur. Een beslissing van een OCMW kan slechts vernietigd worden indien de beide - Nederlandsstalige en Franstalige - bevoegde ministers akkoord gaan.

Ondanks de schendingen van de taalwetgeving werden in het verleden beslissingen van gemeenten, OCMW's, en ziekenhuizen door de gouverneur geschorst, maar tot een vernietiging kwam het eigenlijk nooit.

De onwil bij de Brusselse regering kwam vooral uit Franstalige hoek. Wij dachten dat een stap vooruit kon worden gezet via een akkoord waarbij de Franstaligen ermee instemden dat de taalwet ook van toepassing zou zijn op de contractuelen, zij het mits een aantal toepassingsmodaliteiten die in de omzendbrief werden uiteengezet.

Het uitgangspunt van de omzendbrief was nochtans, zowel vanwege de Franstalige als de Nederlandstalige ministers, het onthaal van de gebruikers in de plaatselijke besturen te verbeteren.

Op het terrein kwam hiervan echter niets in huis. Gedeeltelijk is dit te wijten aan de regeringswissel. Immers, sinds ook de PRL mee in het bestuur zetelt oefent het FDF druk uit in de Brusselse regering als het gaat om de communautaire verhoudingen. Dat leidde trouwens tot het ontslag van de VU-staatssecretaris die tijdens de vorige legislatuur deel uitmaakte van die regering.

Het taalhoffelijkheidsakkoord voorziet in een reserve van kandidaten met een taalbrevet waaruit moet worden geput. Als blijkt dat er geen contractuelen of personen voorhanden zijn die voldoen aan de voorwaarden van de taalwetgeving, dus die tweetalig zijn - vooral inzake het verplegend personeel dat zeer moeilijk te vinden is - kan een afwijking worden toegestaan, op voorwaarden evenwel dat deze kan worden gemotiveerd. Betrokken personeelslid moet bovendien de nodige inspanningen leveren om na twee jaar voor een taalexamen te slagen.

In een aantal gemeenten stelde men vast dat personeel dat op basis van dat akkoord was aangeworven na 2 jaar toch niet slaagden voor het examen. In Brussel lijkt dat onoverkomelijk te zijn. Het moet mij van het hart, mijnheer de minister, dat ik dat niet goed begrijp. Een tijdje geleden bezocht ik een dokter in een ziekenhuis in Aalst en aan zijn tongval hoorde ik dat hij geen Belg was. Op mijn vraag waar hij vandaan kwam en hoe lang hij hier reeds was, antwoordde hij dat hij Tsjech was en dat hij al een jaar in België was. Welnu, die arts kon zijn patiënten perfect uitleggen welke hun problemen waren. Bovendien verontschuldigde hij zich nog omdat hij zich in het Nederlands niet zo vlot kon uitdrukken als in het Engels!

Annemie Van de Casteele

Als een buitenlander zich zo snel kan aanpassen aan onze talen dan moet het in Brussel, mits de nodige inspanningen, toch ook mogelijk zijn te leren zich uit te drukken in de andere landstaal.

Uit het activiteitenverslag van de vice-gouverneur blijkt dat een aantal contracten ondanks dat gewoon blijft lopen. Het probleem dat vernietigingen niet kunnen worden doorgevoerd, blijft aldus bestaan. Bovendien rijzen er vragen in verband met de cijfergegevens van de vice-gouverneur.

Mijnheer de minister, heeft de federale regering het activiteitenrapport van de vice-gouverneur doorgenomen ? Wat is het standpunt van de regering terzake ?

Verstreckte de vice-gouverneur exacte cijfers ? Deze cijfergegevens blijken immers niet altijd overeen te komen met de gegevens van de administratie. Krijgt de vice-gouverneur alle cijfers ? Is het volgens u normaal dat de vice-gouverneur geen antwoord kan geven omtrent het aantal door de regering of door beide ministers van het verenigd college uitgesproken vernietigingen ?

Ten slotte lijkt het mij belangrijk te zeggen dat de taalwetgeving in Brussel eigenlijk een tegenhanger is van de taalwetgeving op federaal niveau en dat de tweetaligheid in Brussel mede moet worden gewaarborgd door de federale overheid, wil men het institutioneel evenwicht van het land niet in het gedrang brengen. Vandaar dat ik graag had vernomen welke stappen de regering zal ondernemen om de grondwettelijk gegarandeerde tweetaligheid van Brussel te laten respecteren, zeker in de diensten waar deze tweetaligheid zo belangrijk is voor de gebruikers.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, je voudrais dire à Mme Van de Casteele que je n'ai vraiment pas d'états d'âme. Je suis un francophone, un libéral francophone. Et en tant que ministre de l'Intérieur, je veille à l'application de la loi. Celle-ci est souvent compliquée, non pas pour le plaisir mais parce que le pays est compliqué. Parfois, il y a des difficultés qui tiennent aux faits. Et vous savez qu'il est difficile de contourner les faits car ils finissent toujours par se venger.

Je pourrai rappeler la ratio legis de l'accord de courtoisie linguistique. Il semble avoir été impossible de trouver à Bruxelles - vous l'avez dit vous-même - suffisamment de demandeurs d'emploi en possession d'un brevet linguistique délivré par le secrétariat permanent de recrutement. Dès lors, le bon fonctionnement des administrations communales, des CPAS et des hôpitaux bruxellois risquait d'être compromis. C'est ainsi que cet accord de courtoisie linguistique est intervenu, permettant aux services concernés d'engager du personnel contractuel bénéficiant de deux ans pour réussir l'examen linguistique.

J'ai récemment rencontré le gouverneur, qui m'a confirmé qu'il travaillait activement à des solutions pour rencontrer les problèmes soulevés. Je vous assure que c'est bien ma volonté.

J'en arrive aux questions plus précises que vous posez.

Le rapport du vice-gouverneur constitue tout d'abord une source précieuse d'informations de par le nombre de faits et de chiffres concrets qu'il contient concernant le respect de la législation linguistique à Bruxelles-Capitale. En outre, il contient également bon nombre de suggestions susceptibles d'être reprises lors de l'élaboration de la politique à suivre par le gouvernement.

Le fait que les chiffres avancés par le vice-gouverneur divergent de ceux de l'administration régionale ne signifie pas que les chiffres cités par l'un ou l'autre soient faux, heureusement ! Les suspensions prononcées par le vice-gouverneur en décembre 1999 se retrouveront, par exemple, dans les statistiques de l'administration bruxelloise en janvier 2000. De plus, une suspension n'est pas nécessairement suivie d'une annulation. En effet, il se peut qu'une personne réussisse son brevet linguistique dans la période se situant entre la suspension et l'annulation ou qu'elle démissionne afin d'accepter un autre emploi.

Le gouvernement bruxellois n'est pas légalement obligé de communiquer au vice-gouverneur ses décisions en annulation. Le gouvernement fédéral n'est pas plus en mesure de l'y obliger, même si ces chiffres constituaient sans conteste un complément utile au compte rendu d'activités du vice-gouverneur.

L'accord de courtoisie linguistique contribue à un meilleur respect de la législation linguistique à Bruxelles. Cet accord stipule le reste que certains chercheurs d'emploi reçoivent un contrat de travail dans les services publics bruxellois mais qu'ils doivent réussir le brevet linguistique exigé. Les choses sont donc claires. S'ils ne réussissent pas, le vice-gouverneur suspendra leur contrat de travail. Les membres du personnel concernés sont donc incités à passer l'examen linguistique puisque la continuation de leur emploi en dépend.

En outre, de nombreuses mesures légales ont été prises afin de garantir le bilinguisme de Bruxelles. Je n'en citerai que quelques-unes : la compétence reconnue au vice-gouverneur dans le cadre de l'article 65 de la législation linguistique, le contrôle effectué par la commission permanente de contrôle linguistique, le bilinguisme imposé par la loi linguistique aux administrations locales, la disposition de l'article 6 de la loi sur les CPAS en vertu duquel un membre est automatiquement ajouté au conseil du CPAS dès lors qu'un certain rôle linguistique n'est pas représenté au conseil communal, etc.

Vous connaissez ces mesures comme moi.

Antoine Duquesne

J'en arrive aux questions posées par M. Laeremans.

Pour ce qui concerne le vice-gouverneur, il est en effet tenu à une neutralité et à une objectivité dans l'évaluation de ses activités. Je n'ai cependant aucune raison de supposer un manquement en la matière de la part du vice-gouverneur.

Lors de la transmission des documents à la presse, il faut trouver un équilibre entre, d'une part, le droit à l'information du public et, d'autre part, le respect de la discrétion là où elle est nécessaire. Ici également, le vice-gouverneur fait le nécessaire.

Ainsi qu'il a été dit précédemment, l'accord de courtoisie linguistique implique :

- que quelques chercheurs d'emploi reçoivent un contrat de travail dans les services publics bruxellois;
- qu'ils doivent par la suite réussir le brevet linguistique exigé.

S'ils ne réussissent pas, le vice-gouverneur suspendra un nouveau contrat de travail éventuel. Le membre du personnel concerné est dès lors motivé à faire tous les efforts nécessaires pour passer l'examen linguistique étant donné que la poursuite de son emploi en dépend.

Ainsi, je puis être d'accord avec les conclusions du vice-gouverneur affirmant que l'accord de courtoisie linguistique favorise le respect de la législation linguistique à Bruxelles-Capitale. Bien entendu, il doit être entièrement respecté et exécuté.

La circulaire du 3 décembre 1997 n'a pas été annulée par le Conseil d'Etat et ne peut dès lors être considérée comme illégale. Le vice-gouverneur peut donc appliquer cette circulaire.

La compétence de la CPCL, Commission permanente de contrôle linguistique, en la matière est purement consultative.

Il n'est donc nullement question de mesures ou de sanctions contre le vice-gouverneur dès lors qu'il applique cette circulaire.

Le gouvernement de l'époque n'a pas introduit de recours au Conseil d'Etat contre cette circulaire.

Les motifs retenus par le gouvernement précédent quant à un recours ou non auprès du Conseil d'Etat ne me sont pas connus.

Même si le gouvernement actuel estimait illégale ou opportune une telle exigence, le délai d'appel auprès du Conseil d'Etat serait dépassé.

Les plaintes que je reçois en application de l'article 82 de la nouvelle loi communale sont soumises à un examen rigoureux. D'éventuelles sanctions seront prises si les exigences légales sont remplies.

L'application de l'article 83 de la nouvelle loi communale est de la compétence du gouverneur.

Etant donné que l'accord de courtoisie linguistique contribue à un meilleur respect de la loi linguistique, j'estime qu'il n'est pas nécessaire d'envoyer une nouvelle circulaire aux administrations locales bruxelloises.

De plus, je suis tout à fait convaincu que le vice-gouverneur prend de nombreux contacts, formule des propositions précises et concrètes pour que cet accord trouve une pleine et entière application.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, ik betreur het dat we op vragen in verband met de taalaangelegenheden een antwoord in het Frans krijgen. De eerste minister zei onlangs dat alle ministers van zijn regering hun best deden om de parlementsleden in hun taal te beantwoorden. Hij verklaarde dat naar aanleiding van de zaak Busquin. We gaan er eigenlijk op achteruit. In het verleden, mijnheer de minister, heeft u mij herhaaldelijk in het Nederlands beantwoord. Ik vind het spijtig dat u deze dossiers laat voorbereiden door mensen die dat blijkbaar niet in het Nederlands kunnen.

Minister **Antoine Duquesne** : Ik had geen tijd genoeg om een goed antwoord in het Nederlands uit te schrijven. Ik moet exact kunnen antwoorden.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Uiteraard, maar u heeft daar toch een staf voor. In zulke materies moet u in de toekomst een poging ondernemen om Nederlandstalige interpellanten in hun taal te antwoorden.

Wat de situatie betreft, deelt u de conclusie van de vice-gouverneur, die zegt dat het taalakkoord de goede richting uitgaat. De taalwetgeving zou beter worden nageleefd. Ik blijf dat bestrijden. In de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, die paritair is samengesteld, hebben zowel Nederlandstaligen als Franstaligen verklaard dat de omzendbrief onwettig is en dat hij de bevoegdheid van het Brussels Gewest overschrijdt. Bovendien zijn er de naakte cijfers, waaruit blijkt dat er veel minder schorsingen in het verleden zijn, ondanks de manifest onwettige aanstellingen. Wij bestrijden ten eerste dat het hier om een verbetering zou gaan. We zullen de zaak blijven opvolgen, zeker nu de vice-gouverneur de mogelijkheid krijgt om benoemingen te schorsen en aan te zetten tot vernietiging als mensen - die twee jaar de kans hebben

Bart Laeremans

gekregen om Nederlands te leren - worden gehandhaafd in posities waarin dat niet mag. Als men daar het akkoord niet toepast, staat alles op de helling. We zullen de houding van de vice-gouverneur en de Brusselse regering zeer nauw gadeslaan.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Mijnheer de minister, u heeft een aantal dingen herhaald over de goede voornemens die aan de basis lagen van het taalhoffelijkheidsakkoord. Ik heb op dit moment geen enkele indicatie dat het akkoord ook werkt. Eigenlijk was het iets waarmee we ons konden verzoenen, op voorwaarde dat het tijdelijk was en bijdroeg tot een tweetalige dienstverlening. Men wilde op deze manier een acuut gebrek aan tweetalig personeel in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest opvangen. De taalwetgeving moet immers onverkort worden toegepast. Op dit moment zijn er geen indicaties dat de omzendbrief in die richting heeft gewerkt. Misschien moeten we de verdere evolutie nog afwachten omdat de twee jaar nu pas om zijn voor de eerste mensen die op basis van de omzendbrief zijn aangeworven. Het probleem blijft dat er op het federaal niveau nagenoeg geen middelen zijn om de toepassing van die brief te kunnen afdwingen. U zegt zelf dat de vice-gouverneur niet moet worden verwittigd als er al dan niet wordt vernietigd. Ik heb een voorstel ingediend om de voorgedij om te keren; om er een goedkeuringsvoogdij van te maken in plaats van een afkeuringsvoogdij. Dat zou al een stap in de goede richting zijn, omdat er dan een consensus moet komen om de voortzetting goed te keuren in plaats van te vernietigen. Dat zou de goede richting uitgaan.

Inzake de toepassing van de taalwetgeving stel ik vast dat er dikwijls een spelletje pingpong wordt opgevoerd en dat niemand kan waarborgen dat de taalwetgeving gerespecteerd wordt. Deze vraag geldt eveneens voor het optreden van uw partijgenoot, de heer Maingain in Brussel. We zullen op dit punt te gepasten tijd terugkomen. In dit moeilijke en ingewikkelde land zoals u het stelt, moet het federaal beleidsniveau erop toezien dat het institutioneel evenwicht en de tweetaligheid van Brussel gerespecteerd blijven.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, ik herhaal dat we moeten zoeken naar definitieve oplossingen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het al dan niet voortzetten van het experiment van optische lezing bij de komende gemeente- en provincieraadsverkiezingen in het kanton Zonnebeke" (nr. 1755)

Question orale de M. Yves Leterme au ministre de l'Intérieur sur "la continuation ou non de l'expérience de lecture optique lors des prochaines élections des conseils communaux et provinciaux dans le canton de Zonnebeke" (n° 1755)

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag handelt over het experiment met de optische lezing van stemmen. In de kantons Chimay en Zonnebeke werd deze optische lezing voor het eerst uitgetest bij de parlementsverkiezingen van juni 1999. Het experiment is faliekant afgelopen. Op 8 februari 2000 hebt u in deze commissie meegedeeld dat het een rampzalige ervaring was. Er werd afgesproken dat de toestellen zouden worden bijgesteld. Dit is gebeurd. Er zouden proeven georganiseerd worden ter plaatse en bij Binnenlandse Zaken. Ik heb vernomen dat de proeven hebben plaatsgevonden.

Mijnheer de minister, wat zijn de resultaten van de proeven ? Zal het experiment op 8 oktober herhaald worden in Chimay en Zonnebeke ? Ik steek niet onder stoelen of banken dat ik sceptisch bent. Volgens de technici zullen er zich na de aanpassingen geen problemen meer voordoen. Uw voorganger had dit eveneens beweerd met betrekking tot de machines die op 13 juni 1999 werden gebruikt met de gekende rampzalige gevolgen. Ik herhaal mijn vragen. Heeft men de aangepaste machines reeds getest ? Wat zijn de resultaten ? Hebt u reeds beslist het experiment van de optische lezing van de stembiljet voor de gemeente- en provincieraadsverkiezingen in Chimay en Zonnebeke op 8 oktober nog eens over te doen ?

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega's, eind maart 2000 werden er testen georganiseerd in de gebouwen van de leverancier van de apparatuur. Als test werden 4000 stembiljetten geteld op 9 verschillende machines. Al de machines gaven hetzelfde resultaat en dit na meerdere tellingen.

Praktische tests werden op 18 en 19 februari 1999 uitgevoerd naar aanleiding van de voorlopige oplevering van de geautomatiseerde stemopneming door middel van optische lezing. De stemopneming door middel van het systeem van optische lezing had exacte rekenkundige resultaten opgeleverd. Volgens het verslag mocht het prototype van het systeem van geautomatiseerde stemopneming door middel van optische lezing voorlopig worden opgeleverd met het oog op een experiment tijdens de verkiezingen van 1999 en 2000.

Op 4 mei 2000 heeft een test plaatsgevonden in Zonnebeke. Leden van de gemeentelijke overheid kregen er de gelegenheid naar eigen goeddunken stembiljetten in te vullen en optisch te laten lezen. De leverancier heeft de oorzaak van de slechte werking bij de vorige verkiezingen en de aangebrachte wijzigingen kunnen toelichten.

Antoine Duquesne

Als gevolg van de door de leverancier aan de machines aangebrachte wijzigingen en verbeteringen mag het resultaat van de diverse testen bevredigend worden genoemd : bij elke telling door de machines door optische lezing werd het correcte resultaat behaald en was het resultaat op elke machine identiek. Er dient vanzelfsprekend rekening te worden gehouden met het feit dat het om een beproefd prototype gaat.

Voorts heeft er op 9 mei jongstleden ook een test in Chimay plaatsgehad, waarop vertegenwoordigers van de gemeentelijke overheden van Chimay en Momignies werden uitgenodigd. De gemeenteraden van de desbetreffende gemeenten werden verzocht mee te delen of ze al dan niet het systeem van stemopneming door optische lezing voor de verkiezingen van 8 oktober 2000 wensen te behouden. Hun antwoord werd nog niet aan mijn departement bezorgd. Indien een van de gemeenten zich ten stelligste verzet tegen de geautomatiseerde stemopneming door middel van optische lezing, zal ik daarmee rekening houden.

De heer **Yves Leterme** (CVP) : Mijnheer de minister, het verheugt mij dat de testen goed verlopen zijn. Dat betekent dat de machines met goed resultaat werden aangepast.

Ik begrijp dat de minister op dit moment geen echt standpunt inneemt. Hij zegt alleen dat indien er geen verzet komt vanuit de gemeenten, hij het experiment zal laten doorlopen. Dit staat haaks op eerdere besprekingen in de commissie.

Mijnheer de minister, bij de vorige tests met optische lezing op 13 juni, was er ook sprake van perfect verlopende technische experimenten. De machines zouden perfect gefunctioneerd hebben. Wij hebben evenwel moeten vaststellen dat niet alleen de machines slecht functioneerden, maar ook dat het moeilijk was een herstelling, een correctie van de uitslag, te bekomen. Trouwens, pas zeer lang nadien is gezocht naar de precieze oorzaak ervan.

Mijnheer de minister, ik suggereer u om, op het ogenblik dat u beslist om de experimenten te laten doorgaan, meteen ook te beslissen om zeer kort op de bal te spelen en de avond zelf of de maandag nadien reeds een manuele proeftelling ter controle te laten uitvoeren. Op die manier wordt vermeden dat pas weken nadien in de Kamer een hertelling kan worden aangevraagd. Graag kende ik dienaangaande uw standpunt.

M. Antoine Duquesne, ministre : Les choses sont claires. Il est vrai que les tests qui ont été effectués avant les élections du 13 juin étaient satisfaisants. Des explications ont été données et des corrections ont été apportées. A nouveau, les tests sont satisfaisants. Il est évident que rien ne sera fait sans l'accord des communes

concernées. En toute hypothèse, j'ai demandé à mon administration que toutes les garanties soient réunies. Elles engageront la responsabilité du directeur général qui est chargé de ces opérations.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Samengevoegde mondelinge vragen van de heren Bart Laeremans en Willy Cortois aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de gedeconcentreerde diensten van de federale politie in Brussel-Halle-Vilvoorde" (nrs. 1767 en 1848)

Questions orales jointes de MM. Bart Laeremans et Willy Cortois au ministre de l'Intérieur sur "les services déconcentrés de la police fédérale à Bruxelles-Hal-Vilvorde" (n°s 1767 et 1848)

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het handhaven van de huidige commandopost van de rijkswacht - in de toekomst de eengemaakte politie - in Halle-Vilvoorde is een belangrijke problematiek die ik evenwel kort zal behandelen.

De wet op de geïntegreerde politie bepaalt in artikel 94 dat er in principe per gerechtelijk arrondissement één gedeconcentreerde dienst van de eengemaakte politie komt, behoudens uitzondering wegens bijzondere omstandigheden.

Mijnheer de minister, de uitzonderingsregel zou zijn ingevoerd door gouverneur De Witte. Hij zou betrokken zijn geweest bij de uitwerking van deze wetgeving. Spijtig genoeg hebben wij er bij de voorbereidende werkzaamheden niets van teruggevonden. Hij had wel degelijk de bedoeling om in Halle-Vilvoorde een eigen commandopost van de geïntegreerde politie te kunnen behouden. Op dit moment bestaat er terecht een aparte commandopost in Asse. Die speelt een zeer belangrijke rol in de ondersteuning van de diverse politiediensten in de gemeenten van Halle-Vilvoorde. Er is ook een eigen BOB-dienst, die de voorbije jaren een hele ontwikkeling heeft gekend inzake expertise en criminaliteitsbestrijding. Dit dwingt respect af, alhoewel er in onze streek nog niet voldoende ondersteuning wordt geboden vanuit het gerechtelijk milieu. Dat is evenwel een andere discussie. De BOB van Asse en de rijkswachtondersteuning spelen een belangrijke rol in de veiligheidssituatie van Halle-Vilvoorde. Het zou dan ook onvoorstelbaar zijn mocht dat commandocentrum verdwijnen.

Bart Laeremans

Zeer veel burgemeesters van Halle-Vilvoorde zijn hierover ten zeerste verontrust. De nieuwe commandopost, een samenvoeging van de huidige commandoposten tot één groot geheel voor Brussel-Halle-Vilvoorde, moet 1,5 miljoen mensen bedienen, wat onwerkbaar is.

Als men integendeel de bevolkingsaantallen vergelijkt van de verschillende arrondissementen, dan komt Halle-Vilvoorde op de zesde of zevende plaats in België met 554 000 inwoners. Dat rechtvaardigt absoluut een eigen politiedistrict Halle-Vilvoorde. Trouwens, uit een document van de gouverneur van Vlaams-Brabant blijkt dat de burgemeesters van Halle-Vilvoorde eind december gezamenlijk eisten dat er een afzonderlijk politiearrondissement zou komen. Hun argumenten zijn het bevolkingsaantal, het feit dat Brussel en Halle-Vilvoorde vandaag reeds als afzonderlijke entiteiten functioneren en de noodzaak van een eigen aanpak, waarvoor de burgemeesters al geruime tijd pleiten, gelet op het feit dat Halle-Vilvoorde minder geconfronteerd wordt met grootstedelijke problemen, in tegenstelling tot Brussel. Bovendien is er nu ook al een eigen BOB met eigen expertise. Er zijn dus tal van redenen die voor het behoud van de commandopost pleiten.

Mijnheer de minister, zijn er al beslissingen daaromtrent genomen? Zo neen, wanneer zal er duidelijkheid komen in dit dossier? Hoe interpreteert u de bijzondere omstandigheden, waarover artikel 94 van de geïntegreerde politiewet het heeft? Zijn die van toepassing op Halle-Vilvoorde of zijn die nergens van toepassing? Is dat laatste het geval, waarom worden ze dan vermeld in de wet?

De heer **Willy Cortois** (VLD): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in Halle-Vilvoorde bestaat er bij de burgemeesters een grote ongerustheid over de situatie waarin ze verzeild kunnen geraken als de eenheid van de federale politie, gevestigd te Asse, op termijn zou worden afgeschaft. Ik zal niet alle argumenten van de heer Laeremans herhalen, maar er zijn nogal wat objectieve elementen die ertoe kunnen besluiten om artikel 94, waarin in een aantal uitzonderingen is voorzien, hier toe te passen.

België telt 27 gerechtelijke arrondissementen, waarvan Brussel-Halle-Vilvoorde veruit het grootste is. Als men Halle-Vilvoorde apart bekijkt, is het nog altijd het zevende grootste gerechtelijke arrondissement. Wat het aantal inwoners en bepaalde criminaliteitsvormen zoals autodiefstal, diefstal en dies meer betreft, staat Halle-Vilvoorde zelfs op de zesde plaats.

Mijnheer de minister, in het kader van de politiehervorming zou het aantal politiezones in het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde oplopen tot 22. Dit is een te grote en te omvangrijke entiteit als men op het niveau

van de geïntegreerde politie vanuit een federale gedeconcentreerde coördinatie en steundienst Brussel-Halle-Vilvoorde wil ondersteunen. Daarvoor is de dimensie van het arrondissement veel te groot.

Daarnaast moet ik er u ook attent op maken dat volgens artikel 103 van de nieuwe wet de directeur-coördinator steeds de dienstbetrekkingen met de arrondissementscommissaris en de gouverneur onderhoudt. Eén directeur-coördinator kan moeilijk tegelijk de arrondissementen Brussel, Halle-Vilvoorde en eventueel Leuven bedienen. Mijnheer de minister, dit is voor mij geen communautair probleem, maar een probleem van twee gebieden die op het vlak van beeldvorming van criminaliteit totaal van elkaar verschillen. Enerzijds, is er het meer stedelijk gebied en anderzijds, het meer landelijk gebied. Hier zijn heel wat elementen aanwezig om artikel 94 toe te passen en ervoor te zorgen dat er op het niveau van de politie, los van wat er op het juridische vlak gebeurt, een gedeconcentreerde eenheid moet blijven bestaan. Vanuit de praktijk geef ik u de boodschap mee dat het anders niet werkbaar zal zijn omdat de dimensie veel te groot zal zijn.

Mijn vraag is zeer voorzichtig. Ik hoop dat u overweegt om hier naar een gedeconcentreerde werking op het niveau van de politie te gaan. Het lijkt mij niet werkbaar als we op het vlak van de federale politie één grote, onoverzichtelijk mastodont zouden hebben dat het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is.

Minister **Antoine Duquesne**: Mijnheer de voorzitter, collega's, het principe van artikel 94 van de wet van 7 december 1998 is wel degelijk dat het ambtsgebied van de gedeconcentreerde diensten van de federale politie zou overeenstemmen met de gerechtelijke arrondissementen. Ik denk niet dat zich in het gerechtelijk arrondissement Brussel bijzondere situaties voordoen die deze overeenstemming onmogelijk maken.

Ik denk dat de door u aangehaalde argumenten ongegrond zijn. Vooreerst herinner ik u eraan dat het gaat om een afbakening van het ambtsgebied van de gedeconcentreerde diensten van de federale politie waarvan de bevoegdheid voor de administratieve coördinatie-directeur beperkt is tot steundiensten en voor de directeur van de gerechtelijke dienst tot gespecialiseerde of bovenlokale opdrachten van gerechtelijke politie. De lokale verschillen tussen enerzijds Brussel en anderzijds de rest van het gerechtelijk arrondissement zijn geen pertinent argument dat een impact zou kunnen hebben op de gedeconcentreerde eenheid van de federale politie.

Het taalkundig argument is even impertinent, in die zin dat de taalvereisten eigen zijn aan de gewestelijke diensten waarvan de activiteiten inzonderheid uitgeoefend

Antoine Duquesne

worden in de gemeenten van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad dat nu eens tweetaligheid van de dienst en dan weer tweetaligheid van het personeel tot gevolg heeft.

In navolging van wat de regering beslist heeft in de Ministerraad van 17 maart 2000 in verband met de organisatie van het parket van de procureur des Konings van Brussel die binnen het parket een afdeling moet oprichten die vooral belast is met het gedeelte van het gerechtelijk arrondissement buiten het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zal het niet verboden zijn dat de directeur van deze gedeconcentreerde diensten eveneens een dergelijke afdeling in het leven roept.

Ten slotte geldt hetzelfde voor het argument omtrent de uitgestrektheid van het grondgebied vermits de desbetreffende diensten geen basispolitiezorg moeten verstrekken en bovendien deze uitgestrektheid zeer vergelijkbaar is met die van andere gerechtelijke arrondissementen.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de minister, uw antwoord verbaast mij in hoge mate. Ik dacht dat er nog geen officieel standpunt was en dat dit nog in voorbereiding was. Nu antwoordt u echter categoriek neen op de handhaving van een gedeconcentreerde dienst in Halle-Vilvoorde. Dat betekent dus een formidabele achteruitgang ten opzichte van de huidige situatie. Het komt erop neer dat wij in politiezaken opnieuw bij Brussel worden aangehecht. De consequenties zijn enorm. We hadden de situatie dat Halle-Vilvoorde om heel veel evidente redenen terecht was afgesplitst. Die redenen werden zojuist door de heer Cortois en mij aangehaald, namelijk de uitgestrektheid, de enorme bevolking van Halle-Vilvoorde en Brussel, samen 1,5 miljoen mensen, en het taalprobleem. We kenden de situatie waarin Halle-Vilvoorde op politievlak werkte en iedereen was daar tevreden over. In de wetgeving werd de mogelijkheid gecreëerd om Halle-Vilvoorde te behouden. Nu zegt u ineens dat we hier met de bulldozer overheen gaan en dat Halle-Vilvoorde opnieuw bij Brussel moet worden aangehecht. Dat is nefast. U weet dat het nu al erg slecht gaat met de taalwetgeving inzake gerechtszaken. U stelt dat de oplossing ligt in de tweetaligheid van de dienst. U weet dat dit voor Halle-Vilvoorde nefast is aangezien het erop neerkomt dat de mensen van Halle-Vilvoorde geconfronteerd zullen worden met eentalig Franstalige politieagenten die het zullen vertikken om zich op een ernstige manier met de veiligheidssituatie in Halle-Vilvoorde in te laten. Dat gebeurt op dit moment bij het gerecht waar Franstalige substituten niet in staat zijn om Nederlandstalige politiemensen uit Halle-Vilvoorde te woord te staan. Dat is een achteruitgang ten opzichte van de huidige situatie en het bevestigt nog maar eens dat deze regering in hoofdzaak een Franstalige regering is waarin de Franstalige desi-

derata spelen. De enige reden waarom men dit doet, is dat men in Halle-Vilvoorde veel Franstaligen heeft en een aantal faciliteitengemeenten. Men wil hen zo luxueus mogelijk in hun eigen taal bedienen. Hiervoor worden de rechten van de Nederlandstaligen en die van de gewone burger die op zijn veiligheid gesteld is overboord gegooid. Mijnheer de minister, dit is een oorlogsverklaring aan de mensen en de burgemeesters van Halle-Vilvoorde. Ik zal dit onmiddellijk melden aan alle burgemeesters van Halle-Vilvoorde en u zult hier nog van horen. Dit pikt men niet. Halle-Vilvoorde wordt opnieuw bij Brussel aangehecht, wat onaanvaardbaar is en waardoor we een mastodontsituatie krijgen waarin het inzake veiligheid veel minder efficiënt werken zal zijn dan in het verleden het geval was. Men heeft nu in Asse eindelijk expertise opgebouwd inzake BOB-werking en inzake het opsporen van bepaalde criminaliteit die eigen is aan onze streek. Als u dat allemaal overboord wil gooien, riskeert u een oorlog met heel Halle-Vilvoorde.

De heer **Willy Cortois** (VLD) : Mijnheer de minister, ik zal natuurlijk enigszins andere taal spreken dan de heer Laeremans. Ik zit immers ook in een andere groep. In alle openheid moet ik echter zeggen dat ik toch wel wat verbaasd ben over de visie die men hier ontwikkeld heeft. Ik ga hier niet de communautaire toer op maar ik spreek louter over de efficiëntie van de politiedienst. Ik zal het besluit van de Ministerraad met belangstelling nakijken.

Ik twijfel niet aan de goede bedoelingen van de minister maar volgens mij is hij niet op een volledig correcte manier voorgelicht. Volgens mij zullen we hierop nog eens moeten terugkomen. De manier waarop de zaken worden voorgesteld heeft mij toch enigszins verbaasd.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

De **voorzitter** : Collega's, ik stel voor dat we onze vergadering onderbreken om de inwendige mens te versterken. Dit geeft de minister ook de kans om sommige aspecten van bepaalde vragen nog eens te bekijken.

De vergadering is geschorst.

La séance est suspendue.

- De vergadering wordt geschorst om 12.30 uur.

- La séance est suspendue à 12.30 heures.

- De vergadering wordt hervat om 14.08 uur.

- La séance est reprise à 14.08 heures.

De vergadering is hervat.

La séance est reprise.

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de veiligheidsmaatregelen op het vlak van drugs tijdens Euro 2000" (nr. 1747)

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de l'Intérieur sur "les mesures de sécurité en matière de drogue pendant l'Euro 2000" (n° 1747)

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik herneem gedeeltelijk een vraag die ik reeds enkele weken geleden heb gesteld. Deze vraag was ook aan u gericht, mijnheer de minister, maar zij werd overgezonden aan de minister van Justitie, die aangaf dat de minister van Binnenlandse Zaken diende te antwoorden. Zodoende stel ik in deze commissie opnieuw dezelfde vraag.

Aanleiding hiervoor was een krantenbericht dat stelde dat Belgen drugs nog steeds als een taboe beschouwen. Het artikel maakte ons diets dat er een poging was gedaan om, naar aanleiding van Euro 2000, samen met de Nederlanders een drugspreventiecampagne te organiseren. Dit initiatief werd stopgezet, omdat de Nederlanders een campagne wilden voeren rond het verstandig gebruik van drugs, terwijl de Belgen voorstander waren van een ontradingscampagne, wat het parlement tijdens de vorige legislatuur ook aan de regering had aanbevolen.

De minister van Justitie heeft ons gezegd dat dit plan uitging van het Trimbos-instituut - de Nederlandse tegenhanger van de Vlaamse VAD - dat de VAD zou hebben gecontacteerd om, ter gelegenheid van Euro 2000, gezamenlijk een folder over drugs uit te werken. Volgens de minister van Justitie heeft de VAD uw diensten om advies gevraagd. Dit advies was negatief, waardoor de gezamenlijke campagne werd afgeblazen. Ik wil u daarover drie vragen stellen.

Is het mogelijk om het advies dat door uw diensten aan de VAD werd gegeven nader toe lichten ? Werd met de gemeenschappen - de VAD ressorteert immers onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap - overleg gepleegd ? De gemeenschappen zijn trouwens in eerste instantie bevoegd voor de drugspreventie.

Zal, nu het initiatief met de Nederlanders niet doorgaat, een aparte Belgische drugspreventiecampagne worden opgezet, of wordt dit initiatief toevertrouwd aan de speelsteden of zal een eenvormige campagne het licht zien ? Hoe zal deze worden opgevat ? Zal zij aansluiten bij de ontradingsstrategie die destijds door de werkgroep van de Kamer aan de regering werd aanbevolen ? Indien het initiatief in handen van de speelsteden ligt, worden er dan richtlijnen over het hoe en het waarom uitgevaardigd ?

Mijn derde vraag houdt verband met het ontwerp van veiligheidsplan van minister Verwilghen. In het licht van het naderend Euro 2000 werden in dit plan uitdrukkelijk initiatieven opgenomen, zoals

een aangepast repressief politieoptreden. Drughandel en het individueel, aan voetbal gerelateerd druggebruik - en niet alleen de fenomenen van overlast - zouden door de bevoegde politiediensten prioritair worden behandeld.

De regering heeft de drugs uit het veiligheidsplan gelicht, naar mijn overtuiging om louter politieke redenen - zoiets kan pas na de gemeenteraadsverkiezingen - maar, hoe dan ook, Euro 2000 zal daarvoor plaatsgrijpen ! Sluit u zich aan bij datgene wat de minister van Justitie heeft voorgesteld, namelijk een aangepast repressief politieoptreden ten opzichte van drughandel en individueel, aan voetbal gerelateerd druggebruik ? Werden de politiediensten op de hoogte gebracht van het prioritair belang van de bestrijding van druggebruik en drughandel en werden er in de veiligheidsmemo's daaromtrent specifieke aanbevelingen opgenomen ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, M. Vandeurzen sait que nous allons avoir beaucoup d'occupations et de préoccupations à l'occasion de l'Euro 2000. Finalement, il a été décidé de ne pas se lancer dans une campagne commune avec les Pays-Bas pour une raison bien simple : les situations dans les deux pays ne sont pas comparables, ni en termes de législation, ni de pratique judiciaire, ni de poursuites.

Donc, l'avis que mes services ont transmis au VAD précisait qu'il n'était pas opportun de lancer une campagne spécifique de prévention en matière de toxicomanie parce que la Belgique ne mène pas en la matière une politique que l'on pourrait qualifier de tolérance et que notre pays n'est pas confronté au problème spécifiquement néerlandais des "coffee shops".

Cet avis est le fruit de la concertation entre différents services : la cellule football de la police générale du royaume et le secrétariat permanent à la politique de prévention. Les communautés n'ont pas été consultées parce qu'en réalité, cet avis reposait sur des divergences de législations entre les deux pays. Mais si l'avis avait été positif, il est évident qu'avant d'entamer une quelconque campagne, les communautés principales intéressées auraient été consultées.

In het kader van Euro 2000 zal er in België geen eenvormige drugspreventiecampagne worden uitgewerkt. Op Belgisch niveau zal in de supportersbrochures daarentegen in samenwerking met de bevoegde overheden en de speelsteden de drugs/alcoholproblematiek kort worden aangeraakt. De aanpak inzake repressie van drugsfeiten behoort tot de bevoegdheid van de minister

Antoine Duquesne

van Justitie. Ik heb in dit verband aan de politiediensten geen instructies te geven. Het betreft gerechtelijke opdrachten waarvoor de politiediensten onder de bevoegdheid van de gerechtelijke overheden vallen.

Il est clair que les services de police suivront les instructions précisées dans les directives en la matière, si de nouvelles sont prévues. Il en existe déjà en ce moment. Vous avez raison, les choses devraient évoluer ou en tout cas être précisées, non pas dans le cadre du plan de sécurité mais à la rentrée d'octobre ou novembre.

De heer **Jo Vandeuren** (CVP) : Mijnheer de minister, ik dank u voor dit verhelderende antwoord. Ik begrijp duidelijk dat er inderdaad een verschil inzake drugsbeleid is tussen Nederland en België, alleszins tot op heden. Dit heeft niet zozeer te maken met de wet dan wel met het beleid dat op die wet wordt geënt. Inderdaad is het Nederlandse gedoogbeleid zo dat er een aanbodzijde is met, onder andere, de coffee shops. Dat stemt niet overeen met het in België gevoerde beleid.

Ik blijf mij over dat Belgische beleid trouwens zorgen maken. In het regeerakkoord kondigde de regering aan dat wij in januari 2000 een nieuw drugsbeleid zouden krijgen. Als het nieuw is, moeten wij veronderstellen dat het anders is dan het vorige. Anders dan het vorige zou ook meer Nederlands kunnen zijn. In januari 2000 werd gesteld dat er een werkgroep kwam die binnen drie maanden uitsluitel zou geven. Die drie maanden zijn ondertussen ook verstreken. Nu klinkt het dat wij een geïntegreerd veiligheidsplan kunnen opstellen, maar dat alles wat met drugs te maken zou hebben, daaruit moet blijven. Het is mij een raadsel hoe men dan tot een geïntegreerd veiligheidsplan kan komen, want veel straatcriminaliteit en georganiseerde criminaliteit hebben natuurlijk met drugsfenomenen te maken. Het klopt alleszins dat er een verschil is tussen de politieke opstelling van de Nederlanders en de aanbevelingen van de Kamerwerkgroep inzake drugs tot op heden.

U zegt geen instructies te geven te hebben aan de politiediensten. Weet u of er inzake drugs instructies zullen worden gegeven door de minister van Justitie naar aanleiding van Euro 2000 ? Is dat geconcentreerd ? Weet u daar iets van ? Ik neem aan dat het optreden van de politie, door wie ook geïnspireerd, een zekere coherentie zal vertonen. Hebt u kennis van bepaalde instructies die zouden worden gegeven en waarvan de minister van Justitie in zijn ontwerp van veiligheidsplan trouwens melding maakt ?

M. Antoine Duquesne, ministre : A ma connaissance, ce sont les directives existantes qui sont d'application. Sur le plan de la politique administrative préventive, les instructions que j'ai données sont tout à fait claires. Elles concernent bien entendu l'alcool, qui est le plus consommé dans ce genre de circonstances, mais éga-

lement l'utilisation de tout autre substance qui serait de nature à inciter certains individus à troubler l'ordre public. Ces gens doivent être mis hors d'état de nuire et, le cas échéant, des arrestations administratives auront lieu.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van mevrouw Simonne Creyf aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de erkenningen als ramp van een aantal weerfenomenen in 1999" (nr. 1779)

Question orale de Mme Simonne Creyf au ministre de l'Intérieur sur "les reconnaissances comme calamité d'un nombre de phénomènes climatiques en 1999" (n° 1779)

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vorige week heb ik mijn vraag ingediend in verband met de erkenning als ramp van een aantal weerfenomenen uit 1999. Ik word op mijn wenken bediend, want de Ministerraad heeft onmiddellijk een beslissing genomen. Als wij een aantal zaken willen laten vooruitgaan, moeten we nog veel vragen stellen.

Wat de vraag zelf betreft, ging het erom dat tot vrijdag jongstleden enkel de windhoos van 14 augustus 1999 als ramp was erkend. Vier andere erkenningen bleven uit. Ik som ze even op : de waterellende van 31 mei in Vlaams- en Waals-Brabant en het Brussels Gewest, de onweersbuien van 4 en 5 juli in Limburg en Luik, de regenval van 6 juli in Virton en de decemberstormen in Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. De Ministerraad van 12 mei heeft eindelijk twee van deze vier natuurverschijnselen als ramp erkend : de onweersbuien van 4 en 5 juli in Limburg en Luik en de decemberstormen in Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. Het moet mij toch van het hart dat de vorige regering een efficiënt systeem had opgezet om de experts snel te laten werken, zodat de mensen op korte termijn een schadevergoeding zouden kunnen krijgen. Ik denk concreet aan de overstromingen in Antwerpen en Merksem. Nu duurt het maanden voor de regering een natuurverschijnsel als ramp erkent. Voor de slachtoffers is het bang afwachten of ze al dan niet iets zullen krijgen. Er is onzekerheid over het al dan niet mogen herstellen van schade. Het wordt moeilijk om alle bewijsstukken bijeen te krijgen. Kortom, voor de slachtoffers en de gemeenten is het niet te aanvaarden dat een dergelijke procedure zolang moet duren.

Ik heb de volgende concrete vragen. Hebt u de gemeentebesturen al geïnformeerd, zodat ze snel een expertise kunnen opmaken en het dossier kunnen samenstellen ? Wanneer zal er worden betaald ? Wat zal er met de twee andere natuurfenomenen, waarvan de erkenning nog steeds op zich laat wachten, gebeuren ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, j'ai déjà dit plusieurs fois à Mme Creyf qu'en ce qui me concerne, je me battraï, malgré les avis négatifs rendus par l'inspection des Finances, pour que soient reconnus en tant que calamités les cas qui justifient de l'être. Cela doit se faire sur la base des critères qui seront repris dans la nouvelle loi. Il s'agira d'un système d'assurance. Ces critères sont des interprétations des critères qui figurent dans la loi actuelle, concernant le caractère exceptionnel des événements et le montant des dégâts.

Après avoir reçu des instructions du gouvernement, j'ai demandé à l'IRM d'évaluer les quatre phénomènes naturels sur la base des nouveaux critères. L'administration a interrogé officiellement les gouverneurs de province sur l'ampleur des dégâts subis dans leur province. Après réception des nouveaux avis et de l'estimation définitive des dégâts, deux des quatre phénomènes ont pu être reconnus comme calamités publiques. Il s'agit des orages qui ont touché, les 4 et 5 juillet 1999, certaines communes des provinces de Liège et du Limbourg, ainsi que des inondations et fortes pluies qui ont touché diverses parties du pays fin décembre 1999.

Les arrêtés royaux portant reconnaissance de ces phénomènes naturels comme calamités publiques et fixant leur étendue géographique sont soumis à la signature du chef de l'Etat.

Par ailleurs, j'ai envoyé aux gouverneurs de province la circulaire ministérielle qui contient toutes les explications nécessaires des critères prévus par la loi.

Pour le surplus, ma tâche est terminée puisque l'examen du dossier relève de la compétence de ma collègue, la ministre des Transports et de la Mobilité.

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de minister, er wordt altijd opnieuw verwezen naar de wet op de natuurlijke catastrofes die moet worden uitgevaardigd. Jammer genoeg, laat die wet op zich wachten.

U verwijst naar een andere minister om een belangenprocedure te verantwoorden. Ik blijf erbij dat de bevolking hieraan weinig boodschap heeft. Men moet, mijns inziens, dringend werk maken van een snelle procedure zodat de slachtoffers geen jaar moeten wachten vooraleer ze zekerheid krijgen over een vergoeding. U hebt niet geantwoord op mijn vraag wanneer de andere stormen zullen worden erkend en evenmin wanneer de vergoeding van de reeds erkende overstromingen zal worden uitbetaald.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, Mme Creyf m'a souvent interrogé sur la question de savoir quand seraient reconnues les calamités dont ont été victimes ces communes. Je lui ai expliqué que je me battais pour cette reconnaissance.

Ces calamités sont aujourd'hui reconnues et je m'étonne qu'elle ne s'en réjouisse pas.

En ce qui concerne l'organisation du travail, le traitement des dossiers n'est pas de la compétence du ministre de l'Intérieur.

Je suis convaincu que ma collègue, Mme Durant, s'emploiera à ce que ces dossiers soient traités avec un maximum de diligence.

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik wens alleen te beklemtonen dat het in de vorige regeerperiode anders ging.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Simonne Creyf en de heer Bart Laeremans aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de oproep van de gemeente Anderlecht aan de EU-inwoners tot inschrijving voor de gemeenteraadsverkiezingen" (nrs. 1821 en 1868)

Questions orales jointes de Mme Simonne Creyf et M. Bart Laeremans au ministre de l'Intérieur sur "l'appel de la commune d'Anderlecht aux habitants UE en vue de l'inscription aux élections communales" (n°s 1821 et 1868)

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het schepencollege van Anderlecht besliste op 22 februari 2000 om een gepersonaliseerde brief met inschrijvingsformulier te richten aan de EU-inwoners van Anderlecht. De brief en het formulier waren gesteld in de taal van inschrijving in het bevolkingsregister van de geadresseerde. Het zou bij benadering gaan om 9 000 brieven in het Frans en 300 brieven in het Nederlands. Het gemeentebestuur van Anderlecht beweert het artikel 19 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 te hebben toegepast, artikel dat stelt dat iedere plaatselijke dienst van Brussel-hoofdstad in zijn betrekkingen met een particulier de door deze gehanteerde taal gebruikt, voor zover deze taal het Nederlands of het Frans is. Ik denk dat de gemeente ten onrechte de taal van inschrijving bij de dienst Bevolking van een EU-onderdaan interpreteert als een taalkeuze van de EU-inwoner. Als een EU-onderdaan zich laat inschrijven, kiest hij nochtans niet voor de ene of de andere gemeenschap. Trouwens, in de praktijk beïnvloeden heel wat omstandigheden de taal van inschrijving in een gemeente, al is het maar omdat de ambtenaar de nieuwkomer in het Frans aanspreekt en de procedure vaak in het Frans wordt afgewikkeld.

Bovendien gaat de gemeente ook voorbij aan het feit dat inwoners van Brussel de vrijheid hebben hun taalkeuze te veranderen. Persoonlijk ben ik van oordeel dat artikel

Simonne Creyf

18 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 inzake de taalwetgeving van toepassing is : de berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn van de plaatselijke diensten die in Brussel-hoofdstad gevestigd zijn, moeten in het Nederlands en het Frans worden opgesteld.

Intussen is er een nieuw gegeven. De vice-gouverneur van Brussel heeft als antwoord op de klacht over deze aangelegenheid van de heer Walter Vandenbossche, gemeenteraadslid in Anderlecht, Brussels raadslid en Vlaams-parlementslid, een brief gericht aan het college van Burgemeester en Schepenen van Anderlecht, de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en uzelf, mijnheer de minister, waarin hij stelt dat hij, in tegenstelling tot de gemeente die beweert dat haar beslissing strookt met artikel 19, van mening is dat het bijgevoegde formulier voor de eventuele inschrijving van EU-inwoners op de kiezerslijsten dat uitsluitend in de ene of de andere taal is gesteld, een nieuwe taalkeuze inhoudt. Dit veronderstelt dat de EU-inwoner werkelijk moet kunnen kiezen tussen de ene of de andere taal, wat in casu niet mogelijk is, aangezien het bewuste inschrijvingsformulier in de ene of de andere taal is gesteld. De EU-onderdaan kan pas echt kiezen wanneer hij beschikt over twee inschrijvingsformulieren, het ene in het Nederlands, het andere in het Frans. De conclusie van de vice-gouverneur is dat de bestuursstaalwetten bij het toezenden van de inschrijvingsformulieren niet werden nageleefd.

Mijnheer de minister, bent u van mening dat de gemeente Anderlecht in deze kwestie de taalwetgeving heeft geschonden ? Wat zijn de sancties hiervoor ? Hebben ook andere Brusselse gemeenten een eentalige procedure gevolgd om de EU-inwoners uit te nodigen tot participatie aan de gemeenteraadsverkiezingen ? Zult u desgevallend ook deze gemeenten aanmanen binnen de kortst mogelijke termijn deze procedure te herdoen, met respect voor de taalwetgeving ? Zult u desnoods zelf, ten laste van die gemeente, het initiatief nemen om tweetalige documenten naar de EU-inwoners te sturen ?

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik denk al een eerste antwoord te kunnen geven op een vraag van mevrouw Creyf.

Vóór Anderlecht heeft ook de gemeente Schaarbeek zich bezondigd aan een manifeste schending van de taalwetgeving, met eentalige brieven en eentalige inschrijvingsformulieren. Ik heb hierover bij de gouverneur klacht neergelegd. De analyse van de gouverneur klopt op dat vlak. Ik had ook al weet van de juiste analyse. Eerst hadden wij bevreemd gereageerd op de houding van minister Van den Bossche omdat EU-burgers in een bepaalde taal werden aangesproken. Het probleem is dat men weinig kan inbrengen tegen een individuele brief omdat dit precies conform de taalwetgeving is. Ik zie niet

in hoe men op dit vlak juridisch een onderscheid moet maken tussen Belgen en niet-Belgen. Het is de evenwel terechte analyse van de gouverneur - aanvankelijk waren wij niet op de hoogte van die bijlage - dat zodra er een formulier bijgevoegd is waarmee men impliciet een nieuwe taalkeuze moet maken, het taalregime moet veranderen. Voor mensen die die keuze maken moet het duidelijk zijn dat zij in een tweetalige stad leven, waar zij kunnen kiezen tussen de ene en de andere taal.

Mijnheer de minister, dit gebeuren duidt duidelijk aan dat wij op 8 oktober naar een gevaarlijke situatie afstevenen. Ongeveer 9 000 EU-burgers zijn in Anderlecht als Franstaligen ingeschreven en amper 300 als Nederlandstaligen. Deze cijfers zijn zeer onheilspellend voor de komende gemeenteraadsverkiezingen. Als men ook weet dat ondertussen nog zoveel mensen de Belgische nationaliteit hebben verkregen, dan ben ik ten zeerste beducht voor de verkiezingsuitslag.

Ik blijf zowel de CVP als de andere partijen van de meerderheid - de CVP zetelt alleen in Brussel in de meerderheid - verwijten dat zij niet tijdig hebben gezorgd voor een gewaarborgde vertegenwoordiging voor de Vlamingen in Brussel. Mede door deze voorvallen vrees ik voor een zeer slechte uitslag van de Vlamingen in Brussel. Wij dreigen bij de komende gemeenteraadsverkiezingen in de gemeenteraden van Brussel van de kaart te worden geveegd.

Over dit onheilspellende incident wens ik de minister enkele vragen te stellen. U zult een keuze moeten maken. Er is enerzijds, de houding van de gemeentebesturen en anderzijds, is er de houding van de vice-gouverneur. U kunt in deze niet rond de pot draaien. U zult moeten zeggen wie er gelijk heeft. Graag kende ik hierover uw standpunt.

Mijnheer de minister, zult u ervoor zorgen dat deze toestand wordt rechtgetrokken ? Die inwoners hebben op dit ogenblik een onwettig inschrijvingsformulier gekregen. Hun inschrijving is dan ook onwettig en dat moet worden rechtgezet. Ik hoop dat u zich dat realiseert en er de nodige maatregelen voor zult nemen, zo niet bestaat het risico dat de verkiezingen ongeldig kunnen worden verklaard.

Mijnheer de minister, in bijlage bij die brief in Schaarbeek was een brochure van de diensten van Binnenlandse Zaken gevoegd, waarin een hele uitleg werd gedaan over de deelname van Europese burgers aan de verkiezingen. Ook die brochure was in eentalig Frans opgesteld. Dergelijke zaken kunnen volgens mij in Brussel absoluut niet. Uw diensten moeten voor heel Brussel in tweetalige brochures aan de Europeanen de verkiezingen uitleggen. Hierin moet duidelijk worden gemaakt dat er in Brussel meer dan één taal bestaat. Want nu bestaat,

Bart Laeremans

mede door toedoen van Binnenlandse Zaken door het uitgeven van een eentalige folder, de indruk dat voor de komende verkiezingen in Brussel maar één taal van belang is, met alle gevolgen van dien.

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega's, de persoonlijke briefwisseling waarnaar wordt verwezen, moet - in de zin van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken - worden beschouwd als een betrekking met een particulier. Volgens artikel 19, eerste lid van deze wet gebruikt iedere plaatselijke dienst van Brussel Hoofdstad in zijn betrekkingen met een particulier de door deze particulier gebruikte taal voor zover die taal het Frans of Nederlands is.

Ik geef nu het antwoord op de vragen van mevrouw Creyf en de heer Laeremans. De door de gemeente Anderlecht gevolgde procedure om deze persoonlijke briefwisseling te sturen naar de Europese burgers die op haar grondgebied wonen, met name in de taal waarvan ze het gebruik hebben gevraagd bij hun inschrijving in het bevolkingsregister, is niet alleen strikt conform voor-noemde bepaling van de gecoördineerde taalwetten maar ook conform de constante rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Quant au formulaire d'inscription qui était joint à ce courrier personnalisé, il va de soi qu'en vertu du principe selon lequel l'accessoire suit le principal, il est régi lui aussi sur le plan de l'emploi des langues par l'article 19 précité des lois linguistiques coordonnées et non par son article 18 qui prescrit le bilinguisme français-néerlandais pour les avis, communications et formulaires destinés au public. Sur ce point, je ne partage donc pas l'interprétation que donne des lois linguistiques le vice-gouverneur de l'arrondissement administratif de Bruxelles-Capitale.

La liberté du choix de la langue qu'invoque le vice-gouverneur n'est en rien à mon estime mise en péril par la procédure suivie par ces communes. La langue dans laquelle les citoyens de l'UE remplissent leur demande d'inscription sur la liste des électeurs ne préjuge aucunement du vote qu'ils exprimeront lorsqu'ils seront dans l'isoloir. Un citoyen de l'UE ayant rempli cette demande en français peut parfaitement voter pour une liste flamande et, inversement, rien ne l'empêche de voter pour une liste francophone s'il a rempli sa demande d'inscription sur la liste des électeurs en néerlandais.

Aan mevrouw Creyf kan ik het volgende zeggen. De gemeenten, die in navolging van de gemeente Anderlecht, het initiatief nemen om dergelijke persoonlijke briefwisseling te sturen naar de Europese burgers die op hun grondgebied wonen - hetgeen ik trouwens heb aangemoedigd - zijn niet verplicht mij daarover in te lichten. Ik kan die vraag dus niet beantwoorden.

Gelet op mijn antwoord op de eerste vraag ben ik geenszins voornemens de gemeente Anderlecht te vragen een andere procedure te volgen voor de verzending van dergelijke brieven. Ik ben daartoe trouwens niet bevoegd want ik oefen niet de voogdij uit over de gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

A M. Laeremans, aux termes de l'article 74bis de la loi électorale communale, les élections communales ne peuvent être annulées par la députation permanente en premier ressort ou par le Conseil d'Etat en degré d'appel que pour cause d'irrégularité susceptible d'influencer la répartition des sièges entre les différentes listes.

Compte tenu des explications que je viens de fournir, je vois mal comment ces autorités juridictionnelles pourraient considérer que la procédure suivie par un certain nombre de communes pour l'envoi du courrier incriminé a été de nature à influencer la répartition des sièges entre les différentes listes, si tant est que cette procédure soit irrégulière, ce que je conteste formellement.

A Mme Creyf pour sa dernière question, je dirais qu'elle est évidemment sans objet, compte tenu des réponses que j'ai données aux questions précédentes.

A M. Laeremans, je dirais que mon département n'a édité que des brochures d'information unilingues. Aucune violation des lois linguistiques ne peut toutefois nous être imputée car des exemplaires en français et néerlandais de ces brochures ont été déposés en nombre égal dans les bureaux de poste et dans les communes de la région de Bruxelles-Capitale.

Mevrouw **Simonne Creyf** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, als ik de minister goed begrijp, zegt hij dat de vice-gouverneur ongelijk heeft. Dit is een zware uitspraak omdat de vice-gouverneur juridische argumenten aanvoert. De minister antwoordt dat de vrijheid van taalkeuze niet in gevaar wordt gebracht omdat het niets te maken heeft met het stemgedrag van deze persoon achteraf. Dat is niet het punt. Hamvraag is of de taalwetgeving al dan niet werd overtreden. De vice-gouverneur baseert zich op juridische argumenten om te stellen dat de taalwetgeving overtreden wordt. De minister antwoordt doodleuk dat het niets te maken heeft met het stemgedrag. Dit is een bevreemdend antwoord. Ik neem er akte van. Deze zaak krijgt nog een staartje.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, andermaal geeft de minister van Binnenlandse Zaken een bijzonder merkwaardig antwoord waarin hij de vice-gouverneur van Brussel op een pijnlijke manier terugfluit. De vice-gouverneur kent zijn job. Hij heeft een zeer genuanceerd en evenwichtig antwoord gegeven op de klachten maar wordt op zijn plaats gezet. Ik vind dit zeer verregaand.

Bart Laeremans

Mijnheer de minister, ik volg uw analyse geenszins. Het belangrijkste is niet de brief maar het inschrijvingsformulier waarbij men een taalkeuze maakt, een nieuw register aanlegt. De taalkeuze wordt wel degelijk beperkt omdat er slechts een eentalig formulier inzit. Om in het Nederlands te worden ingeschreven, moet men ofwel naar het gemeentehuis gaan ofwel een ander formulier opvragen. Niemand doet dat. Al deze mensen zullen binnenkort als Franstaligen worden beschouwd en voor de komende verkiezingen een eentalig Franstalige oproepingsbrief krijgen. De mensen zullen de indruk krijgen dat in Brussel slechts één taal de officiële taal is en de rest van geen tel is.

Het Vlaams Blok heeft ervoor gewaarschuwd dat men alles in het werk zou stellen om de Europeanen te mobiliseren om de Franstalige geledingen te versterken, het Franstalig kiezerskorps te vergroten en de Vlaamse aanwezigheid te decimeren. Men werkt volop aan dit scenario. Dit is het zoveelste bewijs daarvan.

Mijnheer de voorzitter, collega's, niet langer dan vanmorgen heeft de commissie kunnen vaststellen dat de minister een standpunt inneemt dat diametraal ingaat tegen de Vlaamse belangen. Op dit ogenblik gebeurt het opnieuw.

Mijnheer de minister, u bent de eerste Franstalige minister van Binnenlandse Zaken sinds de Happart-story. Op dat ogenblik heeft men zeer terecht geëist dat dit departement door een Vlaming zou worden geleid om enerzijds extremismen te voorkomen en, anderzijds ervoor te zorgen dat de rechtmatige belangen van de meerderheid van de bevolking van dit land niet worden geschaad. Mijnheer de minister, ik vrees dat u op een bepaald ogenblik de weerbots van uw handelwijze zult krijgen. U draagt bij tot een anti-Vlaams klimaat in deze regering. Niet alleen uw partij maar de hele regering zal hiervan de nadelen ondervinden. Men zal deze houding niet blijven slikken.

(N.d.R. Zie tevens de aanvulling van minister Antoine Duquesne op het einde van de vergadering)

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de M. Vincent Decroly au ministre de l'Intérieur sur "les éventuelles négociations en cours avec le Royaume du Maroc à propos des procédures de réadmission et des règles de regroupement familial" (n° 1826)

Mondelinge vraag van de heer Vincent Decroly aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de eventuele onderhandelingen met het koninkrijk Marokko over de procedures tot wedertoelating en de regels voor de gezinshereniging" (nr. 1826)

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, fin avril dernier, notre premier ministre a rencontré son homologue marocain. Il semble qu'à l'occasion de leurs échanges de vue ait été abordée la question de la réadmission par le Maroc de ressortissants marocains faisant l'objet d'un éloignement forcé ou d'une condamnation en Belgique précédant un éloignement forcé. Il est aujourd'hui question d'aller plus loin dans le prolongement de cette visite. Je voudrais vous interroger sur le point de vue du ministre de l'Intérieur et sur l'éventuel mandat donné au ministre de la Justice en visite cette semaine au Maroc. Je voudrais votre avis sur cette question-là, même si d'autres ont été abordées comme la problématique de la répudiation, le kidnapping légal, etc., que je ne traiterai pas ici et qui ne sont pas de votre ressort.

Je vous interrogerai donc sur la problématique de la réadmission et du regroupement familial. Il semblerait en effet qu'un membre du cabinet de M. Willockx et des responsables de l'Office des étrangers aient été associés aux préparatifs du voyage, voire au voyage, et que l'un des mandats donnés à cette délégation serait d'examiner, avec les nouvelles autorités marocaines, la possibilité qu'elles revoient leurs positions, ainsi que celle du précédent chef de l'Etat marocain, qui refusait la réadmission de ressortissants marocains s'ils étaient nés en Belgique ou s'ils y avaient résidé pendant longtemps. La possibilité que la Belgique exerce, dans le cadre de ces tractations, des pressions, qu'elle fasse une demande insistante au Royaume du Maroc pour qu'il change d'attitude sur ce problème, est évoquée.

La question serait posée sur la base du constat qu'il y aurait actuellement, dans nos prisons, environ 25 à 30 ressortissants de nationalité marocaine, incarcérés pour des faits graves, alors que sur une base mensuelle, il semblerait qu'une cinquantaine de ressortissants marocains soient condamnés pour des crimes réputés de moindre gravité. Au vu de ces données, dans le contexte actuel, le gouvernement belge envisagerait-il éventuellement de réviser les termes de la circulaire Wathélet de 1990 qui prévoyait qu'on ne punissait pas de bannissement des ressortissants étrangers nés en Belgique, ni ceux qui avaient obtenu la qualité de réfugié, ni, non plus, ceux qui séjournent régulièrement sur le territoire depuis 10 ans au moins ?

Une note allant dans le même sens et rédigée sous l'autorité de M. Vande Lanotte date de 1995. Dans le cadre des discussions actuelles avec le Maroc ou avec d'autres pays, la ligne générale portée par le gouvernement belge sur ces matières changerait-elle éventuellement ?

Mes questions sont simples, monsieur le ministre. Confirmez-vous que la Belgique est demanderesse d'un changement des accords avec le Maroc à ce propos ? La

Vincent Decroly

réadmission fait-elle bien partie des points débattus pour le moment entre la Belgique et le Maroc ? Pouvez-vous m'indiquer quels ont été les objectifs et la composition de notre délégation toute récente à Rabat et si des membres de votre cabinet ou de votre administration y ont été associés ? Comment avez-vous été vous-même associé à la préparation de ce voyage ? Quelle est la position du ministre de l'Intérieur sur ces procédures de réadmission ? Si vous estimez qu'elles doivent être revues, dans quel sens et sur quels points ? Enfin, une question connexe qui pourrait avoir aussi été envisagée porte sur la problématique du regroupement familial, aujourd'hui possible entre la Belgique et le Maroc sur une base plus large que celle prévue par le droit commun. Des réflexions auraient-elles aussi été apportées dans ce domaine-là, ou cela procède-t-il d'une rumeur non fondée ou y aurait-il, éventuellement, des projets de ce type dans vos cartons ou dans ceux du gouvernement ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je tiens à préciser en tout premier lieu que les principes contenus dans les notes de 1990 et de 1995, auxquelles M. Decroly a fait référence, sont maintenus et appliqués. Se posent ensuite, en effet, quelques problèmes relativement à l'éloignement de Marocains qui représentent manifestement un danger pour l'ordre public et qui - conformément aux principes des deux notes - ne peuvent rester en Belgique. Cet aspect-là du dossier est de mon ressort, en tant que premier responsable de l'ordre public.

Dans le cadre de son mandat et, en ce qui me concerne, dans le cadre de ce que je viens de vous expliquer, il a été demandé au commissaire du gouvernement de rechercher avec le Maroc une solution à ce problème. C'est dans ce contexte que se situe la participation d'un membre du cabinet du commissaire du gouvernement, M. Willockx, à la "mission Verwilghen". Il s'agit d'examiner les modalités qui permettraient aux parties d'aboutir à une solution satisfaisante concernant ce problème.

A ce jour, je n'ai été informé d'aucun élément supplémentaire quant à cette problématique. Je suis dans l'expectative pour le reste. Le commissaire du gouvernement déterminera sa stratégie ultérieure en concertation avec le ministre des Affaires étrangères et moi-même, notamment sur la base des données recueillies au Maroc. Partant, je ne peux aujourd'hui vous en dire davantage, étant donné que ne m'ont point encore été rapportés les résultats de la mission au Maroc.

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, je souhaiterais encore formuler une remarque. Monsieur le ministre, à mon sens, vous affirmez une chose et presque son contraire en même temps. Aussi n'ai-je pas tous mes apaisements sur ce dossier. De fait, vous déclarez, d'une part, que la politique générale

consiste dans le maintien de l'application des directives de 1990 et de 1995, et, d'autre part, que vous rencontrez certains problèmes en matière d'ordre public. Or, les directives que vous citez explicitent précisément les cas dans lesquels l'ordre public doit être considéré comme menacé et les situations qu'il y a lieu d'évaluer en fonction de la sécurité nationale et d'autres concepts de ce type. En principe, il ne devrait dès lors se poser aucun problème, puisque lesdites directives détaillent la manière dont il faut interpréter chaque terme de la loi.

M. Antoine Duquesne, ministre : J'ai déclaré que les circulaires sont appliquées et que l'on est confronté à des problèmes dans un certain nombre de cas. J'entends que les choses soient clarifiées avec les autorités marocaines.

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le ministre, pourriez-vous expliciter les problèmes auxquels vous êtes confronté ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Il s'agit de l'impossibilité de renvoyer ceux qui représentent manifestement un danger pour l'ordre public. C'est la réalité de la pratique quotidienne. Je n'affirme certes pas qu'il y ait un nombre important de cas, mais ceux face auxquels nous nous trouvons pour l'instant demeurent insolubles.

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Je prends bonne note de votre réponse, monsieur le ministre, et vous en remercie.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de inschaling van hoofdinspecteurs eerste klasse en hoofd-veldwachters" (nr. 1822)

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "le statut des inspecteurs en chef de première classe et des gardes champêtres en chef" (n° 1822)

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, zowel de hoofdinspecteurs eerste klasse die houder zijn van het brevet van officier van gerechtelijke politie, de hulpofficieren van de procureur des Konings, als de hoofdveldwachters, maken via diverse kanalen hun ongenoegen kenbaar inzake de inschaling zoals goedgekeurd op 21 april 2000. Ik kreeg, wellicht evenals sommige collega's, een aantal vragen van hen.

Daniël Vanpoucke

Meer hoofdinspecteurs eerste klasse, die niet de graad van commissaris van politie dragen, nemen deze functie wel op zich en ontvangen daar ook een analoge vergoeding voor. Het voorgestelde statuutakkoord van 21 april 2000 bepaalt uitdrukkelijk het volgende, ik citeer : "Wat de inschaling in het kader van officier betreft, werd als criterium weerhouden dat men vertrekt van de huidige bevoegdheden van betrokkenen inzake gerechtelijke en bestuurlijke politie. Al wie bekleed is met de dubbele hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie en van officier van bestuurlijke politie, wordt ingeschaald in het kader van officier".

Die mensen gaan ervan uit dat ook de waarnemend korpschefs, die officieel zijn aangesteld door de burgemeester, zullen ingeschaald worden op het niveau van officier gezien deze politiefunctaris toch de functie van korpschef uitoefent. Zo kan gedacht worden aan het in rekening brengen van het aantal jaren dat men de betreffende functie heeft waargenomen.

Naast die hoofdinspecteurs eerste klasse zijn ook de hoofdveldwachters, of toch een groot deel van hen, bezorgd om hun inschaling. Zij vrezen onder meer dat zij sterk worden benadeeld ten aanzien van die gemeenten die ondertussen hun landelijk politiekorps reeds hebben omgevormd tot een stedelijk politiekorps. Mijn vragen aan de minister zijn dan ook de volgende.

Ten eerste, hoe zullen die hoofdinspecteurs eerste klasse worden ingeschaald ? Zullen zij die waarnemend korpschef zijn, alsnog in aanmerking komen voor een inschaling op het niveau van officier ? Zo ja, zullen daarnaast nog andere voorwaarden gelden om ingeschaald te kunnen worden in het officiële kader ?

Ten tweede, hoe zullen de hoofdveldwachters worden ingeschaald ?

Ten derde, is het zo dat momenteel veel initiatieven genomen worden door gemeenten om hun landelijke politie om te vormen tot een stedelijke politie ? Beschikt de minister hieromtrent over enig cijfermateriaal ?

Minister Antoine Duquesne : Mijnheer de voorzitter, collega's, de inschalingsregels van het personeel van de huidige politiediensten in de graden, kaders en weddeschalen van de toekomstige, geïntegreerde politie werden op 21 april laatstleden in het onderhandelingscomité van de politiediensten vastgelegd in een protocolakkoord dat ik heb ondertekend met 4 representatieve vakorganisaties.

Als inleidende opmerking vestig ik uw aandacht op het feit dat een hoofdinspecteur eerste klasse, die zelfs tijdelijk de functie van korpschef waarneemt, niet de hoedanigheid heeft van officier van bestuurlijke politie. Ik verwijs dienaangaande specifiek naar de tekst van artikel 4 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Hierna volgen de precieze antwoorden op uw vragen.

Ten eerste, de hoofdinspecteurs eerste klasse zullen worden ingeschaald in een specifiek middenkader en in een eigen weddeschaal. In die hoedanigheid kunnen ze naar betrekkingen dingen die voorbehouden zijn aan officieren en kunnen ze worden aangesteld in de graad van officier indien ze die bekomen. Mits een gunstige evaluatie en na een bepaald aantal dienstjaren kunnen ze op vrijwillige basis benoemd worden in de graad van niet-hoger officier zonder andere voorwaarden. Geen enkele bijzondere regel is vastgelegd voor diegenen onder hen die waarnemend korpschef zijn.

Ten tweede, de gegevens met betrekking tot de door de gemeenten genomen initiatieven om, met toepassing van artikel 171 van de nieuwe gemeentewet, hun landelijk politiekorps om te vormen naar een stedelijke politie, zijn bij mijn administratie niet direct beschikbaar. Ik heb dienaangaande bij de provinciegouverneurs laten informeren en ik zal niet nalaten u de mij medegedeelde inlichtingen te verstrekken.

De heer **Daniël Vanpoucke (CVP) :** Mijnheer de voorzitter, ik wil de minister alleen bedanken voor zijn duidelijk antwoord.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Jan Peeters aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de veiligheid van vuurwerk- en munitieopslagplaatsen in ons land" (nr. 1845)

Question orale de M. Jan Peeters au ministre de l'Intérieur sur "la sécurité des entrepôts de feux d'artifice et de munitions dans notre pays" (n° 1845)

De heer **Jan Peeters (SP) :** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, naar aanleiding van de explosie in Enschede is er ook in ons land de jongste dagen heel wat te doen geweest over de veiligheid van vuurwerkopslagplaatsen of -installaties. Vooral de gewestministers, bevoegd voor de toekenning van milieuvergunningen, en uw collega Picqué van Economie hebben terzake de voorbije dagen overleg gepleegd. Het lijkt mij echter dat ook de diensten van Binnenlandse Zaken een belangrijke taak hebben in deze materie.

De voorbije dagen hebben we in de media kunnen vernemen dat het afleveren van vergunningen een bevoegdheid is van de minister van Economie en de Dienst voor Springstoffen. De ambtenaren van deze dienst volgen deze vergunningen van nabij en voeren al dan niet intensieve controles uit.

Jan Peeters

Mijn vraag gaat meer over de diensten waarvoor u bevoegd bent, met name de veiligheidsdiensten. Ik denk hierbij in eerste instantie aan de brandweer, de civiele bescherming maar ook de politiediensten. Mij interesseert vooral de kennis van de risico's terzake waarover zij al dan niet beschikken.

Mijnheer de minister, ik zou u een aantal vragen willen stellen. Werden uw diensten betrokken bij het opmaken van de inventaris van knelpunten van vuurwerkinstallaties? Wat is het resultaat van dit overleg? Voeren uw veiligheidsdiensten systematische controles uit van dergelijke installaties? Het is immers onvoldoende dat de ambtenaren van Economische Zaken op de hoogte zijn van mogelijke problemsituaties. Ook politie, rijkswacht, civiele bescherming en brandweer moeten weet hebben van eventueel afgeleverde vergunningen, stockagehoeveelheden en mogelijke risico's. Hebben uw diensten weet van die risicoplaatsen? Voeren zij controles uit? Ontvangen zij verslagen van controles die worden uitgevoerd door het departement van Economische Zaken? Ontvangen de gouverneurs verslagen van deze controles? Kortom, ik had graag wat meer zicht gekregen op de toestand.

Er wordt momenteel veel gepraat over de vuurwerkinstallaties maar volgens mij is er een even groot probleem bij de opslag van munitie en springstoffen in zowel burgerlijke als militaire opslagplaatsen. Hebben uw diensten een inventaris van de munitie- en springstofopslagplaatsen in dit land? Voeren de veiligheidsdiensten controles uit op deze opslagplaatsen? Wat gebeurt met deze controles? Zijn alle veiligheidsdiensten op de hoogte van de aanwezigheid van munitie- en springstofstockages van burgerlijke, industriële of militaire aard?

Tot slot, zal de minister van Binnenlandse Zaken net als zijn collega Picqué initiatieven nemen om de veiligheidsrisico's bij dergelijke installaties te verkleinen?

- Voorzitter : de heer **Daniël Vanpoucke**

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega's, maandag 14 mei jongstleden had op mijn kabinet een eerste vergadering met vertegenwoordigers van de departementen van Defensie, Economische Zaken en van de gewesten plaats.

Op deze vergadering werd een overzicht geschetst van de vigerende reglementering, zowel federaal als gewestelijk, en werden de eerste denksporen verkend om tot een efficiëntere en eenvoudiger regelgeving in deze materie te komen. Een volgende vergadering is reeds gepland.

Beide gewesten, alsook het kabinet van Landsverdediging hebben toegezegd mij een geactualiseerde lijst van alle opslagplaatsen van vuurwerk en explosieven te

bezorgen. Vooraleer wij overgaan tot een bijsturing van de rampenplannen en de berichtgeving terzake aan de bevolking, aspecten die tot mijn bevoegdheid behoren, wachten wij de bevindingen van de Nederlandse overheid af. Dit neemt niet weg dat de risicoanalyse van de bestaande installaties zal worden geactualiseerd.

Opslagruimtes voor vuurwerk en explosieven worden door verschillende instanties gecontroleerd. Aangezien er personeel wordt tewerkgesteld, is het ARAB van toepassing en worden controles uitgevoerd door de technische inspectie van de administratie van de Arbeidsveiligheid van het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid. Dit departement treedt eveneens op wanneer het bedrijf door de opgeslagen hoeveelheid springstof onder de Seveso-reglementering valt. Ook het bestuur Kwaliteit en Veiligheid van het ministerie van Economische Zaken voert controles uit, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de rijkswacht of de politie. Daarnaast controleren gewestelijke milieu-inspectiediensten de inrichtingen. Indien u meer inlichtingen over deze controles wenst, wendt u zich beter tot de bevoegde ministers.

Uitzondering op deze regel vormen uiteraard de militaire installaties en opslagplaatsen. Deze vallen niet onder de reglementering voor de burgerlijke installaties. Voor eventuele informatie verwijs ik u naar de minister van Landsverdediging.

Ten slotte draagt de burgemeester krachtens artikel 135 van de nieuwe gemeentewet een algemene verantwoordelijkheid voor de veiligheid op het grondgebied van de gemeente. Hij kan te allen tijde de gemeentepolitie en de gemeentelijke brandweerdienst opdracht geven controles uit te voeren. In artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 november 1967 houdende de organisatie van de gemeentelijke en gewestelijke brandweerdiensten en de coördinatie van de hulpverlening in geval van brand in vredetijd, worden de burgemeesters verplicht een lijst aan te leggen van gebouwen, gebouwencomplexen of inrichtingen die een gevaar voor de bevolking kunnen betekenen, en hiervoor door de territoriaal bevoegde brandweer voorafgaande interventieplannen te laten opstellen. De burgemeesters hebben aldus de plicht om na te gaan welke risicohoudende bedrijven op hun grondgebied gevestigd zijn. Dit geldt evenwel niet voor militaire installaties.

De heer **Jan Peeters** (SP) : Mijnheer de minister, u hebt een goede beschrijving gegeven van de bestaande reglementering. Ik dring er wel op aan dat u het onderzoek toespitst op de coördinatie van de verschillende betrokken inspectiediensten. De wet bepaalt dat de burgemeesters interventieplannen moeten opstellen voor risicoplaatsen. Mijn vraag was of het departement van Economische Zaken die de vergunningen uitreikt en op de hoogte is van de plaatsen waar vuurwerk of explosie-

Jan Peeters

ven gestockeerd zijn, die informatie systematisch aan uw diensten en de burgemeesters doorspeelt, zodat de burgemeesters weten waar de risico-inrichtingen in hun gemeente gesitueerd zijn, en de brandweerdiensten de opdracht kunnen geven om daarvoor interventieplannen uit te werken. Mij lijkt dat hier sprake kan zijn van een zwakke schakel, die moet worden versterkt.

Ik doe meteen een oproep om de gemeentebesturen en de brandweerdiensten ook financieel te ondersteunen bij de opmaak van de interventieplannen, want het is zeker in grotere gemeenten met een hoge industriële concentratie voor een brandweerkorps, technisch en wat mankracht betreft, niet altijd evident om gedetailleerde gespecialiseerde interventieplannen uit te tekenen.

Wij hebben de laatste jaren veel geld gestoken in politie en we zullen dat de volgende maanden ook nog doen. Er is ook een financiële injectie nodig voor de veiligheidskorpsen en de brandweerdiensten om de kwaliteit en het bestaan van de interventieplannen veilig te stellen. Ik zou daarvoor een warme oproep willen doen. Als men dat kan meenemen in het verdere verloop van de evaluatie, zullen we nog zinnige lessen kunnen trekken uit wat er in Nederland is gebeurd.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, je souhaiterais répondre à M. Peeters qu'en général, mes services n'interviennent malheureusement que lorsqu'il est trop tard. Néanmoins, il est, à mon sens, toujours préférable de se poser une question de trop qu'une trop peu. Pour cette raison, j'ai pris, à la suite des événements d'Enschede, l'initiative de réunir autour de la table tous ceux qui ont à assumer des responsabilités en la matière, poursuivant ainsi les desseins de dresser un état des lieux, de s'assurer de ce que les contrôles soient suffisants et d'examiner dans quelle mesure des modifications devraient être apportées à la réglementation existante.

Pour le surplus, M. Peeters doit savoir que l'on peut certainement aller plus avant en ce qui concerne la planification des secours. Je suis d'ailleurs occupé à approfondir la réflexion à ce sujet. Ainsi, je m'interroge sur l'opportunité pour le législateur d'intervenir afin de préciser de manière claire un certain nombre d'aspects. Et je suis du reste tout à fait ouvert à la discussion quant au problème particulier que vous avez évoqué.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Jan Peeters aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de situatie van de met een Belg gehuwde illegalen op ons grondgebied" (nr. 1846)

Question orale de M. Jan Peeters au ministre de l'Intérieur sur "la situation des étrangers en séjour illégal mariés avec un Belge sur notre territoire" (n° 1846)

De heer **Jan Peeters** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, toen wij enkele maanden geleden in deze zaal de besprekingen hadden over het wetsontwerp voor de regularisatie, heb ik met u uitgebreid gediscussieerd over het probleem van illegalen die hier in ons land op een legale manier getrouwd zijn met een Belgische onderdaan. Ondanks het feit dat zij dit huwelijk in ons land voor de dienst van de burgerlijke stand zijn aangegaan, krijgen zij geen verblijfsvergunning en blijven zij illegaal. In de huidige wetgeving vinden zij geen solaa's omdat zij eventueel niet voldoen aan de criteria van vijf of zes jaar verblijf in ons land.

U hebt toen het bestaan van dat probleem onderkend. In de discussie hebt u toen ook gezegd dat u de mogelijkheid zou bekijken of er voor deze mensen in de normale klassieke regels van het aanvragen van een gezinsherenigingsvisum geen mogelijkheid zou kunnen ingevoerd worden, zodat zij zich niet opnieuw moeten begeven naar het land van herkomst. Een dergelijk gezinsherenigingsvisum zou men kunnen aanvragen om te bekijken of er een uitzondering kan worden gemaakt. Dat staat ook in het verslag van de commissie genotuleerd.

Hoe is het ondertussen met dat probleem verlopen ? Wij komen tot een zeer eigenaardige situatie. Enerzijds, laat de Belgische staat mensen toe om hier in alle legaliteit te huwen met een Belgische onderdaan. Deze mensen zijn volgens het burgerlijk wetboek verplicht om met hun partner - echtgenoot of echtgenote - samen te wonen. Anderzijds, worden de mensen via de huidige fungerende vreemdelingenwetgeving gedwongen het land te verlaten. Ze moeten een feitelijke scheiding ondergaan om een gezinsherenigingsvisum aan te vragen.

Mijn vraag is zeer concreet. Het probleem van de situatie van de gehuwde illegalen dat geschetst werd bij de bespreking van het wetsontwerp bestaat nog altijd. Hebt u ondertussen al initiatieven genomen om die situatie te verhelpen ? U verwees toen naar de rondzendbrief van 12 oktober 1998 die in de mogelijkheid voorziet tot afwijking op de terugkeerverplichting voor illegalen van wie het visum hier verstreken is. Kan deze rondzendbrief worden aangepast om ook gehuwde illegalen toe te laten van hieruit een gezinsherenigingsvisum aan te vragen om te kunnen blijven en verblijven bij de partner waarmee zij voor de wet getrouwd zijn ? Is dit bekeken en met welk resultaat ? Neemt u initiatieven om die situaties op een reglementaire manier te kunnen oplossen ? Wat raadt u de betrokkenen in dergelijke situaties aan ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, la problématique soulevée est complexe. Un étranger en séjour illégal a en effet le droit de se marier en Belgique. Cela ne le dispense pas pour autant de répondre aux conditions fixées par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

En ce qui concerne les conjoints de ressortissants belges, ils se voient appliquer le même régime que les conjoints des ressortissants de l'UE. Ce régime découle de l'application des directives européennes en matière de libre circulation des personnes et des dispositions légales et réglementaires qui en assurent la transposition.

Ces directives européennes conditionnent le droit d'entrée des membres de la famille d'un ressortissant de l'Union qui ne possèdent pas la nationalité d'un des Etats membres à la double obligation de présentation d'un passeport et d'un visa en cours de validité. L'article 41 de la loi du 15 décembre 1980 fait une application stricte de ce principe.

La reconnaissance du droit au séjour suppose quant à elle que soient réalisées au préalable les conditions relatives à l'entrée sur le territoire de l'Etat membre. Les directives européennes prévoient ainsi que les Etats membres reconnaissent le droit de séjour sur leur territoire aux personnes qui sont en mesure de présenter les documents prévus.

En ce qui concerne les membres de la famille du ressortissant d'un Etat membre de l'UE, il s'agit notamment du document sous le couvert duquel ils ont pénétré sur le territoire. Ces dispositions sont transposées en droit interne par l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980.

Lorsque l'étranger n'est pas entré légalement sur le territoire, il ne peut donc se revendiquer du droit au séjour en qualité d'assimilé au ressortissant Communauté européenne puisqu'il ne répond pas aux conditions des règlements et directives européens.

Le refus de prendre en considération la demande d'établissement de cette personne me paraît par conséquent être la seule décision appropriée qui puisse être adoptée dans ces hypothèses. En décider autrement reviendrait à vider de son sens l'obligation d'être en possession d'un visa d'entrée en cours de validité, imposé aux membres non UE de la famille d'un ressortissant UE, qui découle également d'instruments internationaux.

Cette position a été rappelée dans la circulaire du 28 août 1997 relative à la procédure de publication des bans de mariage et aux documents qui doivent être produits, afin d'obtenir un visa en vue de conclure un mariage dans le Royaume ou d'obtenir un visa de regroupement familial sur la base d'un mariage conclu à l'étranger.

Elle a toutefois connu un assouplissement en ce qui concerne les étrangers titulaires d'un visa périmé, assouplissement exposé dans la circulaire du 12 octobre 1998 relative à la demande de séjour ou d'établissement dans le Royaume, introduite après la conclusion d'un mariage sur la base de l'article 10 ou 40 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Les deux circulaires font l'objet d'un recours en annulation introduit auprès du Conseil d'Etat par le MRAX. Dans le cadre de ce recours, le Conseil d'Etat a constaté que cette matière relève de l'interprétation du droit communautaire et a donc décidé de poser des questions préjudicielles à la Cour de justice de l'UE avant de se prononcer sur le recours en annulation.

Je n'attends cependant pas que la cour donne son interprétation des dispositions communautaires précitées. J'ai demandé à mon administration d'examiner l'éventualité de déroger aux règles fixées par celles-ci dans le cas d'étrangers séjournant illégalement en Belgique et y ayant épousé un ressortissant de l'UE ou un ressortissant belge. Cette note doit me parvenir prochainement et me permettra d'entamer, après la réforme de la procédure d'asile, la réforme de certaines règles en matière d'accès au territoire qui constitue l'autre partie de la loi de 1980 sur les étrangers.

De heer **Jan Peeters** (SP) : Mijnheer de minister, ik verheug mij erover dat u de administratie om een initiatief hebt gevraagd en wel het bekijken van de betreffende rondzendbrieven in de zin die ik heb gesuggereerd. U houdt de belofte die u hebt gedaan bij de bespreking van het wetsontwerp in de commissie. Over de tijdsplanning maak ik mij wel ongerust. U zegt dit te zullen bekijken na de hervorming van de asielprocedure, maar daarop wachten wij al lang zonder veel resultaat. Ik zou liever hebben dat u de rondzendbrieven wijzigt los van de globale hervorming van de asielprocedure. Zoals u weet, is daarvoor immers een lange politieke en wetgevende besluitvorming nodig. Ik wil u aanmoedigen in uw intentie en u aanzetten tot enige spoed in deze materie. Humantair bekeken huwen wij of laten wij mensen huwen, maar bij wijze van spreken verplichten wij hen 's anderendaags hun echtgenoot achter te laten. Dat lijkt mij een zeer ongezonde situatie en onbehoorlijk bestuur.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De heer Joos Wauters wenst zijn mondelinge vraag nr. 1827 naar een latere datum te verschuiven omdat hij een andere commissie voorziet.

Jan Peeters

De mondelinge vraag nr. 1850 van de heer Willy Cortois wordt op diens verzoek ingetrokken.

Mondelinge vraag van de heer Pieter De Crem aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de voetbalrellen van vorige week" (nr. 1849)

Question orale de M. Pieter De Crem au ministre de l'Intérieur sur "les échauffourées qui ont éclaté la semaine dernière à l'occasion d'un match de football" (n° 1849)

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, afgelopen donderdagavond zijn rellen uitgebroken in Antwerpen, Beveren en Gent naar aanleiding van een aantal voetbalwedstrijden. Het werd een treffen van hooligans waarop de ingezette politiediensten blijkbaar - op zijn zachtst gezegd - onvoldoende waren voorbereid. In het kader van de nakende wedstrijden van Euro 2000 zouden dergelijke rellen met man en macht moeten kunnen worden vermeden.

Ik wil een aantal concrete vragen stellen. Bestonden voor het houden van de betreffende wedstrijden duidelijke richtlijnen vanwege de minister voor de betrokken orde-diensten ? Daarbij aansluitend, hoe verloopt de voorbereiding in de speelsteden van Euro 2000 ? Zijn er nog knelpunten, zo ja welke ? Misschien zult u zich verschuilen achter het argument dat er op zondag een rimpelloze oefening heeft plaatsgevonden in de omgeving van het Koning Boudewijnstadion, de vroegere Heizel. We kunnen toch moeilijk zeggen dat wat er zich donderdag heeft afgespeeld, zomaar uit ons geheugen kan worden gewist.

Een belangrijke vraag is toch welke afspraken er gemaakt zijn met de hulpverleningssector die verantwoordelijk is voor het accuraat optreden van de hulpverleningsdiensten tijdens Euro 2000. We hebben ook de reacties gezien van de leden van de hulpdiensten en van dokter Beaucourt die verantwoordelijk is voor het urgentieteam van het Antwerps Universitair ziekenhuis.

Zijn er reeds resultaten bekend van het onderzoek dat de minister heeft ingesteld naar de oorzaken van het afgelopen voetbalgeweld ? Als die resultaten er nog niet zijn, dan kunnen zij niet lang meer op zich laten wachten. Het is vandaag 17 mei. Binnen 29 dagen, op 10 juni, is er het startschot van Euro 2000. Er mogen toch wel heel vlug resultaten worden verwacht.

Een bijkomend probleem, maar dat is niet direct uw bevoegdheid, is de toepasbaarheid van het snelrecht. We hebben toch wel een aantal ijzingwekkende verklaringen gehoord omtrent de toepasbaarheid van het snel-

recht. Mijnheer de minister, ik geef toe dat dit niet uw winkel is en ik zal u er ook niet mee lastigvallen. Collega Van Parys zal deze week of volgende week hierover een aantal vragen stellen in de commissie voor de Justitie.

Een vaststelling voordat u uw antwoord geeft is dat ik denk dat we gaan betalen voor de overmoed waarmee de regering en de Belgische voetbalbond de organisatie van Euro 2000 op zich heeft genomen. Onze stadions zijn niet voorbereid op die zaken net zo min als de overheid. Het masker is gevallen. Ik ben mij ter plaatse gaan vergewissen van de situatie in Gent. Het voetbalveld, de zogenaamde kantine, ligt op de Brusselsesteenweg 4 kilometer van waar de rellen zich hebben voltrokken in de Overpoortstraat. Een groep hooligans heeft zich 4 kilometer geruisloos en onzichtbaar kunnen verplaatsen van de Brusselsesteenweg naar de Overpoortstraat.

Onze stadions zijn dus niet voorbereid en onze veiligheidstroepen evenmin. Het is echt een vorm van smeken. Ik hoop dat u nu die maatregelen neemt. Ik hoop dat we geen doden moeten tellen tijdens het gebeuren - ik durf al niet meer over een voetbalfeest te spreken - van Euro 2000. Ik vrees er echter ernstig voor. Zowel de politiediensten, de veiligheidsdiensten als de verzorgingsdiensten vrezen daarvoor. Uit betrouwbare bron weet ik dat men zich binnen de regering nu al op een punt heeft gesteld dat het een mirakel zou zijn als Euro 2000 zonder dodelijke slachtoffers zou aflopen.

Het is eigenlijk een waarschuwing. Eén dode in Euro 2000 is één minister minder. Twee doden betekent twee ministers minder. Drie doden betekent de val van de regering. Als hier dodelijke slachtoffers vallen, zal de verantwoordelijkheid onmiddellijk worden doorgeschoven naar de regering.

De basis hiervoor is de slechte voorbereiding. De korpsen van Gent en Antwerpen zijn niet voorbereid. We brengen volgende week een bezoek aan het stadion van Charleroi. U hebt ongetwijfeld ook het programma Newsnight gezien op de BBC. Ik wil mij van alle politieke manoeuvres in het Europees Parlement distantiëren die te maken hebben met het feit dat het plaatsvinden van bepaalde wedstrijden gevaarlijk zou zijn. Er is toch wel een levensgroot probleem met betrekking tot de organisatie van Euro 2000. Wij hebben daarover heel wat vragen gesteld en ik vind het jammer dat we ook nog dit moeten meemaken.

Frankrijk is vaak het grote voorbeeld voor dit land. In Marseille zijn tijdens het wereldkampioenschap rellen uitgebroken zonder dat er wedstrijden werden gespeeld. Er werden daar robbertjes uitgevochten tussen supporters. De etnische uitdaging heeft zich vervolgens hierop geënt. Ik zou echt niet graag hebben dat we dit ook in dit land moeten meemaken.

Pieter De Crem

Als we de wedstrijden bekijken die in Nederland worden gespeeld, vrees ik dat we met levensgrote problemen zullen te maken krijgen. Ik weet dat er een overeenkomst bestaat met de Nederlandse marechaussee, zodat zij op ons grondgebied kunnen optreden. Die wet werd in de commissie besproken en vervolgens ook goedgekeurd. Eindhoven is niet zo ver verwijderd van Brussel en Charleroi. Rekening houdend met de mobiliteit van de hooligans kunnen we met heel gevaarlijke situaties af te rekenen krijgen en niet in het minst in Antwerpen.

Wat vorige week donderdag is gebeurd, is eigenlijk maar een aanleiding om u aan te sporen om alle voorbereidingsmaatregelen te nemen om het hooliganisme te vermijden. Ik vrees dat de regering daarop niet is voorbereid.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je suis un peu surpris de l'attitude de certains responsables politiques. La sécurité, ce n'est pas seulement l'intervention des policiers et des gendarmes. C'est aussi le climat que l'on crée autour d'un événement. Et j'ai l'impression, en entendant certains, qu'à la limite, ils se réjouiraient si des événements se produisaient. Plutôt que de parler de la fête qui aura lieu sur nos deux territoires, ils sont sans arrêt en train de verser de l'huile sur le feu, créant une ambiance de tension. C'est quasiment une invitation lancée aux hooligans de venir chez nous pour en découdre.

Franchement, je trouve que c'est de l'irresponsabilité. Que l'on ne compte pas sur moi pour entrer dans ce jeu pour créer un climat détestable. Je tiens à réaffirmer que les mesures que nous avons préparées sont d'une importance exceptionnelle. Il n'y a pas de pays européen où on aura pris tant de mesures qu'à l'occasion de l'Euro 2000.

La Commission européenne en est d'ailleurs consciente dans la mesure où elle a décidé de suivre spécialement ces manifestations pour en tirer un certain nombre d'enseignements et établir éventuellement des directives qui pourraient profiter demain à d'autres pays chargés de l'organisation de manifestations semblables et d'une telle importance.

De surcroît, monsieur De Crem, je vais reprendre les travaux parlementaires pour vérifier, mais vous savez que je suis arrivé en charge le 12 juillet 1999. Et je n'ai pas considéré que tout le travail qui avait été fait pendant les trois années précédentes n'était pas sérieux. J'étais membre du parlement et je ne crois pas vous avoir entendu une seule fois exprimer la moindre inquiétude. Je constate qu'il suffit que votre formation politique ne se trouve plus au gouvernement et n'assume plus de responsabilités, pour dramatiser, sans raison aucune, une situation.

Vous êtes allé à Gand; grand bien vous en fasse. Mais vous auriez dû y aller plus tôt, au moment où vous pouviez peser de tout votre poids pour engager ceux qui m'ont précédé à prendre les décisions qui s'imposaient pour l'organisation du championnat.

Beaucoup de choses ont déjà été faites dans un cadre normal. Dans le cadre du championnat, des moyens importants sont engagés, qui se chiffrent chaque année à près de 150 millions de francs. Les circulaires qui ont été prises en la matière par mes prédécesseurs tablent sur l'expérience des situations qui ont été connues dans le cadre du championnat.

Les situations d'Anvers, de Gand et de Beveren ne peuvent être comparées. A Beveren (pour le match Beveren-GBA) et Gand (pour Gent-Westerlo), les incidents sont survenus après un match. Tant avant que pendant le match, il n'y a pas eu d'incident. Les incidents sont survenus hors du stade et de son enceinte.

A Anvers, c'est encore mieux. Il n'y avait pas de match. Les supporters se sont rassemblés pour fêter l'accès au championnat. Et après cette fête, les supporters se sont regroupés sur la Grand-Place. Ce qui se passa alors n'avait rien à voir avec le football puisque d'autres groupes de jeunes en ont profité pour créer des incidents.

J'ai demandé un rapport précis à ce sujet. La bourgmestre me dit qu'il s'agit d'une situation complexe. Elle a demandé un peu de temps pour procéder à une analyse approfondie. A ce jour, je ne dispose pas encore des résultats de cette enquête.

Quelque chose m'a frappé et montre clairement combien il faut lutter avec énergie contre tous ceux qui se livrent à des actes de violence à l'occasion de manifestations sportives, et cela n'a rien à voir avec le sport lui-même. Je trouve extraordinaire qu'à Anvers, certains ont tenté d'empêcher le passage d'ambulances. Je croyais qu'il existait des situations où chacun s'inclinait devant la nécessité de porter secours à des personnes en danger. C'est une dimension du problème qui m'a directement interpellé et j'ai demandé à mes services de vérifier s'ils avaient bien réfléchi à ces hypothèses et de voir dans quelle mesure des dispositions complémentaires devaient être prises.

En ce qui concerne la préparation de l'Euro 2000, toutes les concertations possibles et imaginables ont eu lieu depuis quatre ans et je suis surpris que certains parlementaires européens, qui n'ont même pas eu accès au dossier, portent des jugements définitifs, se faisant les relais d'un certain nombre de tabloïds qui vendent leur papier en créant le scandale ou l'incident.

Antoine Duquesne

Toutes les concertations possibles et imaginables ont eu lieu, toutes les informations nécessaires ont été données à tous les bourgmestres, par province. Seules des initiatives doivent encore être prises pour le Luxembourg et le Brabant flamand pour que l'information soit complète. Les réunions pour ces deux provinces sont prévues respectivement les 19 et 23 mai.

De surcroît, pour faire le point de manière définitive sur la manière concrète dont les mesures de sécurité, comme définies lors des diverses réunions préparatoires, seront mises à exécution, j'ai décidé de réunir toutes les parties concernées le 23 mai prochain. Il s'agit des bourgmestres des villes hôtes et de leurs principaux collaborateurs, de DOCC, du centre de crise, des gouverneurs de provinces, de la protection civile, de l'Office des étrangers, de la police générale du Royaume, du secrétariat à la prévention, de l'organisateur, etc.

Les choses sont prêtes et le moment est venu de poser à chacun la question de confiance : êtes-vous absolument sûr que tout a été envisagé sur le plan humain ? Parce que, malheureusement, en matière de sécurité, vous n'avez jamais de garantie à 100%, même si toutes les mesures ont été prévues. J'en suis convaincu mais je veux qu'ils me le disent clairement. Si quelqu'un a encore un doute à ce moment, il devra me le dire. Je les ai déjà tous rencontrés et ils m'ont déjà répondu séparément.

Je voudrais profiter de la circonstance pour dire un mot des manifestations qui vont se dérouler à Charleroi. Je ne peux pas laisser dénigrer toute une région comme on est en train de le faire maintenant. Le stade de Charleroi répond aux normes. Le centre de Charleroi a été visité notamment par les responsables anglais qui ont indiqué que la sécurité prévue était supérieure à ce qui existe dans beaucoup de stades en Angleterre. Il y a dans un stade des endroits qui sont plus dangereux que d'autres et c'est vrai dans tous les stades : au stade de France, au stade Roi Baudouin, en Grande-Bretagne ou en Allemagne. Vous comprenez bien qu'en général, on prend des dispositions pour qu'à ces endroits se trouvent les personnes présentant le moins de risques.

En ce qui concerne le stade, toutes les mesures ont été prises. Pour la ville même de Charleroi, j'ai posé la question de confiance au directeur des opérations, celui-là même qui, le soir du match, sera responsable de ce qui va se passer à Charleroi. Il m'a indiqué que la configuration des lieux lui permettait de mettre en place un dispositif policier assurant des conditions optimales de sécurité, mieux que cela n'aurait été le cas si le match avait dû se dérouler à Bruxelles.

Enfin, nous ne méconnaissons pas les difficultés de certains matchs. C'est pour cela qu'avec mon collègue néerlandais, nous nous sommes rendus dans tous les pays européens pour demander la collaboration de tous

les services étrangers. L'Angleterre, l'Allemagne, la France, la Roumanie, l'Italie, l'Espagne, le Portugal, tous les pays nous l'ont d'ailleurs assurée. Nous aurons les informations nécessaires et les équipes de supporters seront accompagnées par des spotters. Bien entendu, nous avons aussi réalisé une évaluation des différentes situations. Et là, il y a un risque particulier qui peut être imaginé dès le départ. Vous vous rendez bien compte que les mesures de police qui seront prises le seront en proportion du risque tel qu'il a été évalué. A certains moments, il y aura donc des mesures exceptionnelles, comme on n'en a jamais vu ni en Belgique, ni à l'étranger, de manière à s'entourer d'un maximum de garanties. Je constate qu'à l'étranger, pour le match de Galatasarai, c'est la veille, dans un quartier périphérique d'Istanbul, que les incidents se sont produits et que ceux-ci n'avaient aucune liaison avec le match de football. Encore hier, au Danemark, à l'occasion de la finale qui aura lieu ce soir avec Galatasarai, des événements se sont à nouveau produits et ce, en dehors de toutes les circonstances du match. Ce sont en effet des bagarres de café qui ont dégénéré. Tout cela fait bien entendu partie de l'évaluation. Il est clair qu'on ne peut pas mettre un gendarme ou un policier tous les mètres sur l'ensemble du territoire. Mais le maximum de précautions ont été envisagées et seront prises.

De heer **Pieter De Crem** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord.

Mijnheer de minister, op 23 mei hebt u een onderhoud. U zult iedereen individueel raadplegen. Ik stel voor dat u daarvan verslag uitbrengt in deze commissie. De uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het welslagen van deze operatie ligt bij het ministerie van Binnenlandse zaken.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Simonne Creyf en de heer Bart Laeremans aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de oproep van de gemeente Anderlecht aan de EU-inwoners tot inschrijving voor de gemeenteraadsverkiezingen" (nrs. 1821 en 1868) (Hervatting)

Questions orales jointes de Mme Simonne Creyf et M. Bart Laeremans au ministre de l'Intérieur sur "l'appel de la commune d'Anderlecht aux habitants UE en vue de l'inscription aux élections communales" (nos 1821 et 1868) (Reprise)

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, j'ai tout à l'heure répondu à Mme Creyf sur les formulaires d'inscription aux communales pour les citoyens de l'Union européenne. Mon cabinet me signale qu'il vient

Antoine Duquesne

de recevoir une lettre du vice-gouverneur de Bruxelles dans laquelle il dit qu'au vu des explications données par la commune d'Anderlecht, il revoit sa position et estime que la commune a agi conformément à la législation linguistique.

Je tenais à vous apporter cette information de dernière minute.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

- *La réunion publique de commission est levée à 15.40 heures.*

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 15.40 uur.*
